

บทนำ

เสียงร่ำเรงในงานเลี้ยงแว่วอยู่ไกลๆ แต่ภายในห้องใต้ดินที่มืดทึบกลับให้ความรู้สึกราวกับว่าซ่อนตัวอยู่คนละโลกอย่างไรอย่างนั้น ฟันเต็มไปด้วยน้ำขังเพราะฝนตกเมื่อหลายวันก่อน มีเพียงกลิ่นอับชื้นและเหม็นคุ้งซึ่งไม่อาจจินตนาการได้ว่าจะมีชีวิตอยู่อย่างไร ทว่าภายในห้องกลับมีร่างหนึ่งนั่งเอนหลังฟังก่ำแพง นางไม่สนใจกระทั่งว่าก่ำแพงนั้นจะขึ้นหรือสปรกแค้ไหน เพราะลึนไรรี่เร็วแรงที่จะขยับตัวแล้ว

เค้าหน้าพอมีความงดงามให้เห็น แต่เมื่อผ่านความลำบากยากเข็ญเหลือจะกล่าวมาระยะหนึ่งก็ดูทรุดโทรมและซุบซอบ ผิวมิได้ผุดผ่องเช่นเคย กลับซีดเหลืองด้วยอาการเจ็บป่วยที่รุมร้ำ

ครั้งหนึ่งนางเคยเป็นสตรีโฉมงามในจวนขุนนางใหญ่ มีบิดาเป็นรองเจ้ากรมอาญาที่มีอำนาจ มีมารดาเป็นสุหยินใหญ่ มีพี่ชายสอบขุนนางได้ถึงตำแหน่งท้นฮวา แต่สุดท้ายชีวิตกลับต้องมาลงเอยในสถานทีแห่งนี้

อวี๋ซินเยว่ไม่รู้หรือกว่านางอยู่ในห้องใต้ดินมานานเพียงใดแล้ว ไม่สนใจด้วยว่าได้กินอาหารมื้อสุดท้ายเมื่อใด ทุกวันมีเพียงอ้าปากกรอน้ำค้าง

หรือฝนที่ตกลงมาเพื่อช่วยประทังชีวิตที่นางก็ไม่ได้อยากจะเหลือเอาไว้สัก
กลับกันแล้วการดิ้นรนเช่นนี้ต่างหากที่ผิดแปลก นางไม่ได้ต้องการความ
ทรมาณวนเวียนไม่สิ้นสุด ความปรารถนาประการเดียวในเวลานี้คือการ
หลุดพ้นเสียที แต่ดูเหมือนลัญชาติญาณจะแผ่หลอมหายใจต่อไปทั้งที่เจ้าของ
ร่างไม่ต้องการ

เสียง ‘กรอบแกรบ’ ดังมาจากอีกด้านหนึ่ง ประตูหนักที่มักปิดเอาไว้
ไว้ตลอดทั้งวันเคลื่อนตัวเปิดกว้างให้ร่างหนึ่งก้าวเข้ามาด้านใน หญิงสาว
ไม่แม้แต่จะหันไปมองด้วยซ้ำ นางในตอนนั้นจดจำได้กระทั่งเสียงฝีเท้าที่
น่ารังเกียจของชายผู้นั้น แต่ใบหน้าผอมซูบดูอ่อนแรงนั้นก็กลับถูกมือของเธอ
จับให้หันกลับมา

ท่ามกลางแสงสลัวของห้องใต้ดินกลับมองเห็นใบหน้างดงามหล่อเหลา
ของบุรุษผู้นี้ได้ ใบหน้าซึ่งครั้งหนึ่งนางลุ่มหลงรักใคร่ ดูสะอาดสะอ้าน
สันนิษฐานคมชัด จมูกก็โด่งรับกับรูปหน้า นับได้ว่าเป็นยอดบุรุษผู้นั้น ทว่า
ในใจของอวีซินเยว่...การได้พบเขาทำให้รู้สึกหึงหวั่นและหวาดผวา

“รู้หรือไม่ว่าข้างนอกกำลังฉลองเดือนให้บุตรชายข้า แม่แต่บิดาของ
เจ้าก็พาฮุยหนิงของเขามาร่วมงาน เมื่อครู่เสด็จพ่อพระราชทานกระบี่
บรรณาการที่เขาว่ากันว่าล้ำค่านักให้เด็กอายุแค่เดือนเดียว เจ้าว่าภายหน้า
ชีวิตของบุตรชายข้าจะรุ่งเรืองมากขนาดไหนกัน” เขาเยาะหยันด้วยความ
สุขก่อนจะมีท่าทีเยือกเย็น “หากเจ้าไม่คิดหนีจากข้า เช่นนั้นวันนี้เจ้าก็คงได้
ร่วมมีความสุขอยู่ด้านบน ไม่ต้องมาอยู่ในสถานที่สกปรกเช่นนี้หรอก”

แทนที่จะรู้สึกเสียใจ แต่อวีซินเยว่กลับหัวเราะออกมา “ต่อให้ข้าแต่ง
เป็นชายารองให้ท่าน เป็นเพียงสมบัติให้ท่านเซยชมแต่ก็คงไม่ได้เสวยสุข
หรอก ท่านก็จะทอดทิ้งข้าอยู่ดี จะปล่อยให้ชญาเอกที่ท่านเห็ดพูนรังแกข้า
จนตาย เช่นนั้นจะต่างอะไรจากยามนี้เล่า”

ใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มมิดเยี้ยว เขาเพิ่มแรงบีบที่มีมือมากขึ้น
“เจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่ยดี ไม่ทะนุถนอมเจ้า ข้าแต่งกับชญาเอกก็เพราะ

นางร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน ส่วนพวกเราล้วนเติบโตเคียงข้างเป็นเหมือน
คู่มือสร้าง เจ้าแต่งให้ข้า แม้เป็นชายารองก็ต้องดูแลเจ้าอย่างดี แต่เจ้ากลับ
ทรยศข้าไปแต่งกับบุรุษอื่น เจ้าถึงต้องตกอยู่ในสภาพยากแค้นเช่นนี้”

“ข้าทรยศท่าน ข้านางรังเกียจถึงเพียงนั้น ท่านจะพาข้ากลับมาทำไม
พากลับมาแล้วเหตุใดต้องทรมาณข้าเช่นนี้”

ชายหนุ่มผู้นั้นยืนขึ้นแล้วมองร่างกายที่ไร้ซึ่งความงาม มีเพียง
ความเลื่อมสลวยเพราะความทุกข์ยากเท่านั้น สายตาของเขาเผยทั้งความ
เกลียดชังและดูแคลน

“สตรีของข้าชั่วตึกก็ต้องเป็นของข้าคนเดียว อวีชินเยว่ถูกกำหนดให้
เป็นคนของข้า เจ้าหนีไปแต่งกับบุรุษอื่นก็มีมลทินน่ารังเกียจ แต่ต่อให้
เจ้าจะตายก็ต้องกลับมาตายในนามคนของข้า!” เขาหันหลังเตรียมจะจากไป
ทว่ายังหึงคำพูดเอาไว้ “พี่ชายของเจ้าคงไปรอเจ้าที่ปรโลกแล้ว ใครใช้ให้เขา
คิดจะร้องเรียนเรื่องเจ้ากับเสด็จพ่อกันล่ะ”

หญิงสาวเบิกตากว้าง นางไม่มีแม่แต่แรงที่จะคลานไปหาชายคนนั้น
ด้วยซ้ำ มีเพียงแรงที่จะสาปแช่งเขาเท่านั้น “เซวี่ยนซ่างเยี่ยน คนอย่างเจ้า
อย่าได้ฝันถึงบัลลังก์เลย ฟาดินไม่ยอมให้คนชั่วอย่างเจ้าได้เป็นฮ่องเต้หรือ
คนอย่างเจ้าก็เหมือนสุนัขตัวหนึ่งที่กัดไม่เลือกหน้า เกิดเป็นสุนัขก็ต้องเป็น
สุนัขไปชั่วชีวิต!”

“หุบปาก!”

เซวี่ยนซ่างเยี่ยนได้ยินคำสาปแช่งที่ทะลุเข้ากลางใจของเขา ก็คว่ำดาบ
ข้างเอวขึ้นมาตวัดฟาดตัดศีรษะของอวีชินเยว่ให้กลิ้งตกลงจากบ่า ดวงตา
ของนางยังลึมโพล่งจ้องมองเขาด้วยแรงอาฆาต

ทั้งหมดนี้คือการจบชีวิตในชาติที่สองของอวีชินเยว่

**หลังจากมีชีวิตมาสองครั้งอวีชินเยว่ก็เข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของสตรีอยู่บ้าง
ชีวิตของสตรีนั้นดีร้ายก็มีเรื่องที่ต้องลุ้นระทึกกับสายลมแห่งการแปร**

เปลี่ยนในชีวิตอยู่ไม่กี่ประการ

ประการที่หนึ่งคือลุ่นว่าจะถือกำเนิดในวงศ์ตระกูลเช่นไร หากบิดาเป็นขุนนางใหญ่โต แม้แต่เป็นคหบดีก็นับว่าพอจะมีทางเลือกให้ชีวิตอยู่บ้างอย่างน้อยก็ไม่ต้องลำบากลำบากในช่วงแรกมากนัก ได้ร่ำเรียนมีความรู้ และยังส่งผลสืบเนื่องไปจนถึงประการที่สอง

ประการที่สองคือต้องลุ่นว่าเมื่อถึงวัยปักปันแล้วจะได้แต่งงานกับบุรุษเช่นไร อนาคตของสตรีในช่วงกลางของชีวิตนี้ล้วนอยู่ในมือของสามี หากว่าได้สามีดีก็จะมีชีวิตที่ดีไปด้วย หากว่าได้สามีไม่ได้เรื่องก็ต้องลำบากไปอีกครั้งก่อนชีวิตเลยทีเดียวน

ส่วนประการสุดท้ายก็คือต้องลุ่นว่าบุตรจะเกิดมาดีหรือไม่ หากว่าบุตรชายหรือบุตรสาวได้ดี ชีวิตในช่วงสุดท้ายก็จะสุขสบาย มีลูกหลานคอยปรนนิบัติดูแลอย่างดี

อวีซินเยว่หมดเรื่องที่ต้องลุ่นในครั้งแรกของชีวิตไปแล้ว นางเกิดในครอบครัวที่ดี มีบิดาเป็นรองเจ้ากรมอาญา มารดาเป็นสุหยินเอก พี่ชายสอบได้ทันฮวาเพ็งรับตำแหน่งขุนนางชั้นหก ช่วงชีวิตแรกล้วนเป็นไปอย่างราบรื่น นางได้รับการศึกษาชั้นเลิศจากครอบครัว ความสามารถที่สตรีพึงมีก็ล้วนมีครบถ้วน

ขณะที่เรื่องคู่ครองยังอยู่ในช่วงที่ต้องรอดคอย แต่ถึงอย่างนั้นในอดีตอวีซินเยว่ก็คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร บัดนี้นางมีชายผู้หนึ่งเฝ้าติดตามด้วยความรัก ผู้ซึ่งกล่าวได้ว่าเมื่อออกเรือนไปแล้วชีวิตที่เหลือก็สุขสบายได้อย่างแน่นอน เขาเป็นสหายร่วมชั้นเรียนของพี่ชายซึ่งมีชาติกำเนิดสูงส่งเกินกว่าจะหาชายใดเทียบได้อีก

องค์ชายสามเขี่ยนช่างเยียนซึ่งมีชาติกำเนิดสูงส่ง เป็นโอรสของฮ่องเต้กับพระสนมคนโปรดอย่างก๊วยเพย พวกเขาพบกันครั้งแรกเมื่อนางอายุเพียงสิบสามเท่านั้น แต่กลับสร้างมิตรภาพอันหนักแน่นในหัวใจ เมื่ออายุสิบห้าปีเขาสัญญาว่าจะกลับมาขอสมรสพระราชทานเป็นรางวัลหลังจาก

สงครามที่ชายแดนยุติลง

หญิงสาวเฝ้าถนอมร่างกายและความบริสุทธิ์ของตนเพื่อรอเขา

แต่ช่วงเวลาก่อนหน้านั้นกลับเกิดวิกฤติมากมาย ชีวิตล้วนพลิกผันไม่แน่นอน สามปียากแค้นเมื่อมารดาถูกใส่ร้ายว่าสังหารทารกในครรภ์อนุถูกสังขังไว้ในเรือนอย่างเดิวยตาย บิดายกฐินรอร่องขึ้นเป็นใหญ่ พี่ชายถูกใส่ร้ายจนต้องย้ายออกจากเมืองหลวงไปเป็นนายอำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่งในเมืองห่างไกล

พริบตาเดียววีชีนเยวก็เดิวยตายไร้รากใตให้ยึดเกาะ สิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงความหวังของนางก็คือเรื่องคู่ครอง เมื่อแต่งงานกับองค์ชายสามแล้ว นางน่าจะแก้ไขเรื่องราวอันวุ่นวายเหล่านี้ได้

ไฉนเลยเมื่อยามที่สงครามสิ้นสุด กองทัพที่จากไปก็กลับมาอย่างยิ่งใหญ่ เขาซึ่งอาชางอาจผ่านหน้านางไป อวีชีนเยวคาดหวังว่าจะพบเขาที่งานเลี้ยงภายในวังหลวง ได้ยินเขากล่าวขอสมรสพระราชทาน ทว่านามที่เขาเอ่ยนั้นมิใช่ นาง กลับเป็นบุตรสาวแม่ทัพใหญ่ประจำชายแดนที่เขาไปร่วมรบมาสามปีอย่างเฉียวฮู่หลิน

องค์ชายสามกล่าวว่าสามปีนี้เขาล้วนฝ่าฟันความเป็นความตายกับสกุลเฉียวมานับครั้งไม่ถ้วน เฉียวฮู่หลินผู้นี้ดูแลเขาอย่างดี แม้กระทั่งเคยขี่ม้าออกศึกร่วมกันราวกับเป็นคู่ที่สวรรค์สร้างมา ด้วยความดีความชอบของสกุลเฉียวกับองค์ชายสาม แม้ฮ่องเต้ทรงทราบดีว่าบุตรชายเคยทาบทามสตรีสกุลอวีไ้ ก็ต้องไว้หน้ามอบราชโองการสมรสพระราชทานแก่เขา

อวีชีนเยวเฝ้ารอเวลานี้มาสามปีกลับเหมือนถูกทำลายลงในพริบตาเดียว นางมองชายหนุ่มรูปงามกับหญิงสาวผู้เพริศแพรวเคียงคู่กันรับราชโองการ ในยามนั้นนางเข้าใจสิ่งที่ปรากฏในดวงตาขององค์ชายสามมากที่สุด เพราะครั้งหนึ่งนางเคยได้รับสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักเช่นนั้น

ต่อมองค์ชายสามมาพบนางเพื่อขอให้นางเป็นชายารองของเขา นางหวังว่าการที่เธอแต่งงานกับบุตรสาวแม่ทัพนั้นเพียงเพื่ออำนาจ เมื่อนางแต่ง

ให้เขาแล้ว เขาคงยินดีช่วยเหลือมารดา กับพี่ชายของนาง เป็นคนรักที่ดีต่อนางเพียงผู้เดียว อวีซินเยว่ลุ่มหลงในคำพูดนั้น แม้เขาจะผิดคำสาบานก็ยังยินดีจะแต่งเป็นชายารอง

ทว่าใจบุรุษผันแปร เขาไม่เพียงไม่ช่วยมารดา กับพี่ชาย ยังทำให้นางต้องอยู่ภายใต้การกดขี่ของพระชายาเอกของเขา มีชีวิตยากลำบากเหมือนตกนรก ในยามที่ถูกทำร้ายจนสูญเสียชีวิตทุกอย่าง นางถึงได้เข้าใจว่าจิตใจของบุรุษนั้นเปลี่ยนแปลงง่ายตาย ครั้งหนึ่งเคยกล่าวคำหวานให้สัญญาแสนจับใจ ไม่นานก็กลับกลายเป็นคนไม่รู้จักกันมาก่อน แม้แต่ความตายก็ยังถูกเมินอย่างเยือกเย็น... นั่นเป็นเรื่องที่นางเรียนรู้ในชีวิตแรก

เมื่อเริ่มต้นชีวิตที่สองจึงพยายามหลีกเลี่ยงให้ไกล ไม่ปรารถนาในความรักอันเลื่อนลอย แต่เมื่อบุรุษผู้หนึ่งตระหนักได้ว่าตนเป็นเจ้าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ครั้นไม่ได้ครอบครองกลับคิดทำลายให้ย่อยยับ... นี่คือน่าเรื่องที่นางได้เรียนรู้ในชีวิตที่สอง

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิเริ่มต้นอีกครั้ง อวีซินเยว่ก็ได้เริ่มใช้ชีวิตครั้งที่สามของนาง ครั้นนี้นางไม่ปรารถนาในความรัก ทั้งไม่หลีกเลี่ยงอีกต่อไปแล้ว แต่จะต้องยื่นเผชิญหน้าอย่างหัวหาญ แม้จะต้องแตกหักดับสลายไปก็ตาม!

หนึ่ง

ชีวิตครั้งที่สาม

“ขบวนทัพขององค์ชายสามมาถึงแล้วเจ้าคะ คุณหนูจะออกไปชมหรือไม่เจ้าคะ” สาวใช้กล่าวอย่างกระตือรือร้น ขณะที่เจ้านายของตนนั่งเขียนอะไรบางอย่างลงในกระดาษมาตั้งแต่เช้าตรู่ “คุณหนูต้องแต่งตัวให้งดงามนะเจ้าคะ พบองค์ชายสามครั้งนี่จะต้องช่วยสูหยินกับคุณชายใหญ่ได้แน่เจ้าคะ”

คุณชายใหญ่ถูกส่งไปเป็นนายอำเภอยังถิ่นห่างไกลเกือบสองปีแล้ว เมื่อปีก่อนสูหยินใหญ่ก็ถูกใส่ร้ายว่าทำให้อนุภรรยาคคนหนึ่งต้องแท้งบุตร นายท่านโกรธมากจึงสั่งกักบริเวณนางให้อยู่แต่ในเรือน บัดนี้อำนาจการดูแลจวนส่วนใหญ่จึงเป็นของสูหยินรอง แม้คุณหนอรองไม่ได้ถูกรังแกแต่ก็ไม่ได้มีชีวิตที่สุขสบายเช่นเดิม ยังดีที่บิดาเมตตาเพราะคำสัญญาขององค์ชายสามที่กล่าวว่าเสร็จจศึกแล้วจะกลับมาสู่ขอนางเป็นพระชายา ด้วยหวังพึ่งพาในอำนาจวาสนานั้นจึงทำให้คุณหนอรองไม่ต้องลำบากยากแค้นจนเกินไป

สาวใช้กล่าวว่าเมื่อได้แต่งเป็นพระชายาแล้วเรื่องที่ไม่ได้ใน

ยามนี้ก็คงสำเร็จได้อย่างแน่นอน

หญิงสาวที่นั่งเขียนอะไรบางอย่างลงในกระดาษขงยหน้าขึ้นมองออกไปด้านนอกหน้าต่าง ใบหน้านั้นยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ยากที่จะบอกได้ว่าในใจรู้สึกอย่างไร แต่ดูเหมือนว่าในที่สุดวันเวลาก็หมุนเวียนกลับมาอีกครั้ง อวีชีนเยว่รู้สึกว่าการที่สิ่งดูคุ้นเคยเหลือเกิน เพียงแต่ครั้งนี้ทุกอย่างจะแตกต่างออกไป

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ช่วยข้าเปลี่ยนเสื้อผ้า ข้าขอปลีฟ้า เจ้าช่วยข้าเลือกเสื้อผ้าที่งามที่สุดมาชุดหนึ่งก็แล้วกัน”

สาวใช้พยักหน้าพร้อมยิ้มรับก่อนจะเรียกคนมาช่วยกันแต่งกายให้คุณหญิงรองจวนสกุลอวีของรองเจ้ากรมอาณานิ้งดงามขึ้น เพราะอย่างไร อวีชีนเยว่ก็นับว่าเป็นหญิงงามอยู่แล้ว หน้าตาผิวพรรณล้วนหาข้อติติงไม่ได้ เส้นผมดำขลับยาวสลวยเหมือนไหมที่เรียงเส้นงดงาม ยามสะท้อนกับแสงแดดที่ตกกระทบก็ละม้ายคลี่นกำลังกระเพื่อมไหว นางจึงนิยมปล่อยผมมิได้เก็บรวบแต่งทรงเช่นสตรีทั่วไป ทว่าบนศีรษะยังต้องประดับด้วยหวีสับลายดอกไม้ประดับหยกขาว

ชุดของนางมีหลายชั้น ส่วนที่อยู่ด้านในเป็นสีฟ้าอ่อนจนเกือบขาว ส่วนชั้นนอกนั้นไล่สีเข้มขึ้นจนกระทั่งผ้าที่รัดรอบเอวก็เป็นสีน้ำเงิน เสื้อผ้าอาภรณ์เช่นนี้จึงนับว่าพร้อมสมบูรณ์และงดงามราวกับเดินออกมาจากภาพวาด เครื่องหน้านั้นแม้แต่มีเพียงขนาดเล็กน้อยก็กลายเป็นภาพที่น่าชม

เมื่ออวีชีนเยว่ไม่อยากจะหลงตัวเอง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเพราะใบหน้าและรูปร่างเช่นนี้ องค์ชายสามจึงไม่ยอมปล่อยให้นางเป็นของคนอื่น แม้จะหนีไปแต่งงานกับคนอื่น เขาก็มองนางเป็นเหมือนสมบัติส่วนตัวที่ต้องนำกลับมา ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเป็นตายอย่างไรก็ตาม หากจะตายก็ต้องตายในฐานะสตรีของเขา...

ครั้งแรกนางรักเขา ครั้งที่สองนางหวาดกลัวเขา ครั้งที่สามนี้กลับชิงชังมากมายจนยากจะกล่าวออกมาได้ บัดนี้นางจะทำให้เขาเรียนรู้ว่าสตรีนั้นแม้ชั่วชีวิตจะต้องขึ้นอยู่กับความรักของบุรุษสามคน หนึ่งในคือบิดาที่

เฉยเมยต่อนางแล้ว สองคือสามีที่น่ารังเกียจเช่นเขา สามคือบุตรชายที่นางเคยสูญเสียในชีวิตแรก แต่สตรีบางคนก็มีอำนาจในมือเช่นกัน ซึ่งเป็นอำนาจวาสนาที่นางไม่เคยรู้ว่าจะต้องทำอย่างไรจนผ่านสองชีวิตมาจึงได้เข้าใจ

อวีซินเยว่หนึ่งรถม้าออกมาจากจวนไปที่ถนนใหญ่ ท่ามกลางผู้คนมากมายซึ่งมารอดูขบวนทัพที่กลับมาจากชายแดน หญิงสาวสั่งให้รถม้าเลยออกไปยังถนนสายหนึ่งข้างสะพานข้ามแม่น้ำใหญ่ นางยืนอยู่บนสะพานนั้นมองดูเรือหลายลำที่เทียบข้างรอชมขบวนทัพนี้เช่นเดียวกัน ครู่เดียวก็เมินหน้าเหมือนมองไม่เห็นสิ่งใด คล้ายในหญิงได้ยินเสียงอื้ออึงจากถนนเบื้องหน้า

สาวใช้ตัวน้อยกระซิบข้างหูเจ้านาย “คุณหนู องค์ชายสามมาแล้วเจ้าค่ะ”

เจ้าของใบหน้าสลักเสลามองออกไป อาซาตัวใหญ่สีขาวมีบุรุษผู้หนึ่งชื่ออยู่บนหลัง แม้มองจากระยะไกลนางก็จดจำเขาได้ทันที รูปลักษณ์หล่อเหลาราวกับรูปปั้น ดวงตาคมกล้าที่เหมือนในความทรงจำดั้งเดิม ความรู้สึกเมื่อมองนี้ย่อมมิใช่ชื่นชมแต่เป็นความชมชื่นแค้นเคืองยากจะอดกลั้นได้

ขบวนทหารได้รับเสียงโห่ร้องต้อนรับ ทิวธงเดินหน้า องค์ชายสามขี่อาซาคู่กาย ฝั่งหนึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่สกุลเฉียว อีกฝั่งกลับเป็นสตรีจริงดงามในชุดเครื่องแบบทหารเช่นเดียวกัน นางองอาจฝั่งผายดูจวิรวสตรี คนรอบข้างกล่าวว่าทั้งสองคนเหมาะสมคู่ควร

สาวใช้ทนมไม่ไหวจนต้องเอ่ยขึ้น “องค์ชายสามมีคู่หม้ายแล้ว จะเหมาะสมกับสตรีอื่นได้อย่างไร พวกเจ้าไม่รู้อะไรก็อย่าพูดให้มากความ”

เสียงของนางไม่เบานักเพื่อให้ผู้อื่นได้ยิน ไม่เพียงคนที่ยืนดูอยู่บนสะพานเท่านั้น แต่ที่คนที่อยู่ในเรือก็ได้ยินเรื่องนี้เช่นเดียวกัน

อวีซินเยว่ปราชัยตามองเล็กน้อย ก็เห็นว่าชายมานของเรือลำนั้นเหมือนจะเปิดขึ้นเล็กน้อย มีคนจากด้านในมองออกมา แต่หญิงสาวแสรัง

ทำเป็นว่านางไม่เห็นการกระทำนั้น ทั้งยังหันกลับไปดูสาวใช้ “เจ้าอย่าส่งเสียงดัง ความจริงเป็นอย่างไรเดี๋ยวคนก็รู้เอง” น้ำเสียงของนางนุ่มนวลแต่ก็เด็ดขาด

ระหว่างนั้นขบวนทัพก็เคลื่อนผ่านไป หญิงสาวเงยหน้ามองชายคนนั้น นางซ่อนทั้งความชิงชังและความหวาดหวั่นเอาไว้ แต่ไม่มีสักเสียงหนึ่งที่รู้สึกได้ถึงความรักที่เคยมีในอดีต รวากับภาพแห่งความโหดร้ายที่เขาได้กระทำนั้นย้อนกลับมาเล่นงานนางซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนสิ่งที่ไม่มีความสิ้นสุด

กลับคล้ายว่าองค์ชายสามก็จะรู้เช่นเดียวกันว่ามีสายตาคู่หนึ่งมองมาที่เขา แต่ชั่วขณะที่หันกลับมานั้นสตรีที่ขี้อายอยู่ข้างกายกลับเรียกเขาเอาไว้ ชั่วขณะให้ดูขบวนต้อนรับยืดยาวเบื้องหน้า เขาก็พลันลืมเลือนทุกสิ่งไปชั่วขณะ กลับมาพูดคุยหัวเราะด้วยท่าทางสนิทสนมกับสตรีผู้นั้น

เรื่องนี้เคยเกิดขึ้นในชีวิตก่อนและก็ทำให้อู๋ซิ่นเยว่รู้สึกแตกสลาย ทว่าบัดนี้นางมิใช่คนเดิม ทั้งเข้มแข็งแล้วก็นึกเกลียดชัง และรู้ว่ายามนี้องค์ประกอบที่ต้องการพร้อมแล้ว นางจึงเตรียมตัวหมุนร่างจากไป ทว่าในช่วงเวลานั้นหญิงสาวคล้ายหยุดรอ ลมหอบหนึ่งพัดมา นางก็ปลดผ้าเช็ดหน้าที่ห้อยไว้ข้างเอวจนเกือบหลุด สายลมที่วาก็พัดพาให้มันปลิวออกไป นางมีสนใจเพียงแต่ชวนสาวใช้กลับ ทำเหมือนไม่เห็นกระนั้น

ผ้าเช็ดหน้าผืนบางล่องลอยในอากาศ เคว้งคว้างแล้วก็ร่วงหล่นลงใกล้กับเรือที่จอดนิ่งอยู่ตรงนั้น มือหนึ่งเอื้อมออกมาจากม่านกันแล้วคว้ามันเอาไว้ น้ำเสียงทรงอำนาจเอ่ยถามขณะที่กลิ่นหอมอ่อนจากผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นกรุ่นกระจาย

“นั่นคือบุตรสาวของสกุลอวี๋หรือ”

บ่าวรับใช้ที่อยู่ด้านนอกก็มึนศีรษะนอนน้อมยิ้งนั๊ก “พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

อวีซินเยว่กลับมาด้วยท่าที่สงบ แม้ว่าเรื่องที่องค์ชายสามสนิหสนมกับ

บุตรสาวแม่ทัพบนหลังม้าจะกลายเป็นเรื่องที่คนพูดถึงกันอย่างกว้างขวาง แต่สุดท้ายแล้วกลับไม่มีใครรู้ว่าข้อเท็จจริงของเรื่องนี้เป็นอย่างไร กลับกันเมื่อขบวนทัพมาถึงแล้วบิดาที่เฉยชากับนางมาสองสามปีก็เรียกให้นางไปพบ ทั้งที่มารดาถูกกักบริเวณอยู่ในเรือน พี่ชายถูกไล่ไปจากเมืองหลวงจนไร้อำนาจ สำหรับสตรีผู้หนึ่งแล้วนางก็เหมือนคนไร้ที่พึ่ง

นางยังอยู่ในสกุลอวีได้อย่างสงบสุข แม้ไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างเคย แต่ก็ไม่เคยต้องเดือดเนื้อร้อนใจ เพราะพวกเขาคิดว่านางยังมีประโยชน์เพื่อความสัมพันธ์กับเชื้อพระวงศ์ การเป็นพระชายาของบุรุษที่อาจจะได้เป็นรัชทายาทในอนาคต ย่อมหมายถึงความรุ่งเรืองของสกุลอวี เป็นบันไดให้บิดาหลุดพ้นจากตำแหน่งรองเจ้ากรมอาญาที่เป็นมานานหลายปี

“วันพรุ่งนี้จะมียานเลี้ยงต้อนรับกองทัพที่เสร็จศึกจากชายแดน องค์ชายสามจะโดดเด่นที่สุด เจ้าเลือกเสื้อผ้าที่งดงามที่สุดแล้วตามพ่อเข้าวัง หากองค์ชายขอพระราชทานสมรสเป็นรางวัลจริง พวกเราก็ต้องพร้อมรับราชโองการ บางทีฝ่าบาทอาจจะร่างราชโองการรอไว้แล้วก็เป็นได้”

น้ำเสียงของอวีหยางเซินผู้เป็นบิดาล้วนเต็มไปด้วยความคาดหวัง หลังจากทีรอกอวยมานานจนบุตรสาวของเธออายุสิบแปดปีแล้ว เขาปฏิเสธแม่สื่อไปหลายคน ในที่สุดเมื่อองค์ชายสามกลับมาพร้อมด้วยผลงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ก็ถึงเวลาที่สกุลอวีจะเงยหน้ามองผู้อื่นได้อย่างภาคภูมิใจเสียที

อวีซินเยว่ซ่อนรอยความเหน็ดเหนื่อยเอาไว้ แต่ต่อหน้าบิดาและฐุหยินรองนางนั้น นางก็ทำเพียงรับปากอย่างเชื่อฟัง สำหรับพวกเขาแล้วนางก็เป็นเพียงบุตรสาวที่เชื่อฟังเท่านั้น ไม่ว่าจะสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำโดยไม่อาจหกลึกเสียงได้ ทว่าในตอนที่ยากลำบากที่สุดกลับไม่มีใครในจวนสกุลอวียื่นมือออกมาเพื่อนาง พวกเขาล้วนซ่อนตัวอยู่อย่างคนขี้ขลาด

ชาติแรกนางถูกพระชยาเอกรังแกจนปางตาย ทว่าพวกเขาไม่เคยสนใจ ชาติที่สองถูกสามมีจับใส่กระสอบส่งกลับมาให้องค์ชายสาม ปล่อยให้

นางถูกขังจนหายไปอย่างไร้ตัวตน พี่ชายที่ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วนางเป็นตาย
อย่างไร แต่ก็ยังดิ้นรนพยายามจะฟ้องร้องเรื่องที่น่าหงายหัวไป สุดท้ายชีวิต
ของเขาก็คือถูกสหหายรักสังหารอย่างเลือดเย็น

หญิงสาวกลับไปห้องของตน โดยสั่งให้สาวใช้ทั้งหมดออกไป นาง
เกือบจะคาดเดาได้แล้วเชื่อว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้

จนเมื่อถึงเวลารอมาจากรถกล่อวีก็เคลื่อนตัว ดวงตาที่มองออกไป
ด้านนอกของหญิงสาวเต็มไปด้วยความคิดมากมาย บรรยากาศในรถม้ายัง
เป็นเหมือนเดิม บนถนนยังเต็มไปด้วยการเฉลิมฉลองชัยชนะของผู้คน เด็ก
คนหนึ่งทำถังหูลู่ของเขาร่วงลงบนพื้นแล้วก็เริ่มร้องไห้ นางเห็นภาพเช่นนี้
มาสองครั้งจนเหมือนจำได้ขึ้นใจเสียแล้วด้วยซ้ำ

เดิมทีอวีชินเยว่ไม่รู้ว่าควรต้องรู้สึกร้อยอย่างไรกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน
ยามนี้ นางไม่รู้ว่าตัวเองควรจะหวาดกลัวหรือว่ายินดีกับโอกาสที่ได้รับ
เหตุใดไม่ให้นางย้อนกลับไปไกลกว่านี้อีกสักหน่อย ตอนที่พี่ชายยังไม่ถูก
ใส่ร้าย มารดายังไม่ต้องถูกกักบริเวณอยู่แต่ในเรือน หากเป็นช่วงเวลานั้น
บางที...บางทีนางอาจแก้ไขเรื่องผิดพลาดจากตรงนั้น แล้วก็แต่งตั้งให้ใครสัก
คนที่ส่งแม่สื่อมา หรือไม่ก็แค่หนีไปให้ไกลกว่านี้ แต่เพราะสวรรค์ไม่ได้
ใจดีกับนางถึงเพียงนั้น โอกาสที่สวรรค์มอบให้มีเวลาจำกัดยิ่งนัก

ในเมื่อตัวเลือกที่ผ่านมามีทั้งสองชาติไม่อาจทำให้หลุดพ้นจากความ
โหดร้ายของชายผู้นั้นไปได้ เช่นนั้นในช่วงเวลาแสนสั้นนี้ อวีชินเยว่ก็ต้องคิด
หาวิธีใหม่ที่จะทำให้องค์ชายสามเข้าถึงตัวนางไม่ได้อีกต่อไป ทั้งยังต้องเป็น
หนทางที่รักษาชีวิตของมารดา กับพี่ชายเอาไว้ได้อีกด้วย

หญิงสาวเอาแต่คิดถึงเรื่องราวเช่นนี้จนกระทั่งรถม้าหยุดลงหน้า
ประตูวังหลวง สาวใช้ประคองนางให้ลงจากรถม้า เผ้าดูบรรยากาศที่งดงาม
เต็มไปด้วยผู้คนที่เข้าร่วมงานฉลองชัยชนะ สำหรับนางแล้วกลับเหมือน
ขุมนรกร้อนที่ทำให้นางไม่กล้าแม้แต่จะก้าวเท้าเข้าไปด้านใน

“อย่าซักซ้านักสิ ตอนนี้อ้องค์ชายสามอาจจะอยู่ด้านในแล้วก็ได้” บิดา

ที่ก้าวลงจากรถม้าอีกคันเอื่อยเร่

อวีซินเยว่ซ่อนมือที่สั่นเทาเอาไว้ก่อนจะตัดสินใจก้าวออกไป ไม่ว่าจะอย่างไรวันนี้ก็ต้องเกิดขึ้น ยังต้องได้พบกันอีกครั้งในสถานการณ์ที่น่าอัปยศเหลือเกินเช่นนี้ แต่นางยังคงเชิดหน้าขึ้นเดินเข้าไปด้านในงานเลี้ยงมองจากภายนอกก็ยากจะบอกได้ว่าในใจของหญิงสาวนั้นเป็นอย่างไร

ภายในงานนั้นเต็มไปด้วยขุนนางชั้นสูงพร้อมด้วยครอบครัวของพวกเขา เสียงเครื่องดนตรีที่บรรเลงเพื่อความบันเทิงยังคงดังต่อเนื่อง ขณะที่หลายคนนั่งลงยังที่นั่งที่ถูกจัดเตรียมไว้ ทั้งหมดล้วนเป็นไปตามลำดับตำแหน่งขุนนาง ผู้ที่มีตำแหน่งสูงจะได้อยู่ใกล้ซิดับลั๊งก์มากที่สุด แต่ยังมีบรรดาเชื้อพระวงศ์ตั้งแต่สนมโละมาถึงองค์ชายองค์หญิงและท่านอ๋องทั้งหลาย แล้วจึงเป็นที่นั่งขุนนาง

แม้สกุลอวีจะเป็นถึงรองเจ้ากรมอาญา ตำแหน่งไม่นับว่าต่ำแต่ก็นั่งห่างจากบัลลังก์ค่อนข้างมาก ขุนนางใหญ่ในเมืองหลวงนั้นมีมาก หนึ่งในสิบที่เดินบนถนนก็อาจจะเป็นคนในตระกูลขุนนาง สกุลอวีจึงเปรียบเหมือนม้าจอมในในกลุ่มม้าที่อ้วนพี แม้จะไม่ได้ดีมากที่สุด ถือเป็นสถานะที่ยากจะกล่าวออกมาได้

อวีซินเยว่นั่งลงด้านหลังบิดา มองดูสิ่งคุ้นเคยที่นางล้วนได้เห็นมาแล้วถึงสองชีวิต แม้กระทั่งคำทักทายที่คล้ายว่าจะคุ้นหู ทว่าหญิงสาวไม่ได้ใส่ใจ นางไม่มีเวลาพิจารณาว่าใครเป็นอย่างไร เพราะยามนี้ต้องดิ้นรนคิดหาวิธีที่ตนจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานซ้ำซากนี้ไปให้ได้

จนกระทั่งฮ่องเต้กับสองเฮาส์เสด็จมา อวีซินเยว่ก็อดจะมองพวกเขาไม่ได้ ในฐานะสะใภ้คนหนึ่งของราชวงศ์แม่ไม่ได้เป็นพระชายาเอก แต่นางก็เคยพบพวกเขาหลายครั้ง ฮ่องเต้มีบุตรชายคนโตที่อายุมากถึงยี่สิบปีอย่างองค์ชายใหญ่ ทว่าความจริงก็ยิ่งทรงเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบแปดเท่านั้น

ที่กล่าวกันว่าองค์ชายสามเป็นชายหนุ่มรูปงาม ก็เป็นเพราะเขามีหน้าตาคล้ายพระบิดาของตน ขณะที่สองเฮาส์เป็นสตรีวัยสามสิบหกปีทั้งงดงาม

เช่นเดียวกัน

หญิงสาวมองทั้งสองร่างที่คล้ายจะเคลื่อนมาอยู่ตรงหน้าตนด้วยสายตาเหม่อลอย ผู้มีอำนาจแผ่รัศมีที่เปล่งออกมาจากภายในมิใช่เพียงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายหรือยศตำแหน่ง

ความคิดของหญิงสาวหยุดลงอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงรายงานการมาถึงขององค์ชายสามและตระกูลเฉียวที่มีผลงานยิ่งใหญ่ในการศึกครั้งนี้ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งก้าวเข้ามาเป็นคนแรก บัดนี้เขาสวมเครื่องแต่งกายสง่างามสมกับเป็นหนึ่งในราชวงศ์ ไบหน่าคุ่นเคยยามนี้ยังอ่อนเยาว์ เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ทั้งคิดถึงและชิงชัง

ข้างกายของเขาเป็นสตรีในชุดดงมามที่ดูเหมือนถูกเลือกให้เข้าคู่กัน ลำดับถัดไปเป็นแม่ทัพสกุลเฉียวผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นผู้ที่มีผลงานมากที่สุดในการรบครั้งนี้ ฮองเต้ทรงยิ้มแย้ม ขุนนางสรรเสริญ ไบหน่าของพวกเขาล้วนอิมเอมด้วยความสุข

ฮองเต้พระราชทานรางวัลมากมาย ทั้งเงินทองและแพรพรรณ กระทั่งพระราชทานตำแหน่งนอกให้องค์ชายอีกหนึ่งหลัง ตำแหน่งแห่งนี้ เป็นทั้งเรือนนอนและเรือนตายของนางในอนาคต อวี๋ซินเยว่รังเกียจสถานที่นั้นจนถึงกระดูกดำ

อวี๋ซินเยว่ก้มหน้าลงซ่อนสีหน้าเอาไว้ นางรู้ดีว่าอีกไม่นานจะเกิดสิ่งใดขึ้น ทั้งคราวนี้ไม่ใช่ความเจ็บปวด ยิ่งไม่ใช่ความเสียหาย แต่กลับกลายเป็นการรอดตายเพราะทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นขึ้น ณ จุดนี้ นางครุ่นคิดจนได้ยินเสียงขององค์ชายสามเซวี่ยนซ่างเยี่ยนกล่าวขอสมรสพระราชทานกับสตรีสกุลเฉียว

“ทูลเสด็จพ่อ กระหม่อมอยากทูลขอพระราชทานรางวัลอีกประการหนึ่งเป็นสมรสพระราชทานระหว่างลูกกับ...คุณหนูเฉียว เฉียวซู่หลิน พะยะคะ หลายปีที่อยู่ชายแดนกระหม่อมกับคุณหนูเฉียวผ่านความเป็นความตายมาด้วยกันหลายครั้ง จึงปรารถนาจะให้เสด็จพ่อช่วยส่งเสริมวาสนานี้”

เสียงภายในงานเลี้ยงเงียบลง อาจมีการคาดเดาไว้แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่า
เขาจะขอสมรสพระราชทานเช่นนั้น

ครอบครัวสกุลอวีตั้งต๊ะลิ่ง คาดไม่ถึงว่าที่บุตรเขยกลับขอสมรส
พระราชทานกับสตรีอื่นต่อหน้า คนอื่นที่รู้เรื่องความสัมพันธ์ของสกุลอวี
กับองค์ชายสามก็มองมาเป็นตาเดียว ทว่าพวกเขากลับเห็นเพียงสตรีผู้หนึ่ง
ก้มหน้าหลบซ่อนจากสายตาผู้อื่น ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้ท่าทางเช่นนั้นของนาง
รู้สึกอย่างไร เจ็บปวด รวดร้าว หรือรู้สึกสิ้นหวังแค่ไหน

ผู้ที่นั่งอยู่ห่างไกลออกไปทางบัลลังก์ก็ยิ่งเหลือบมองมา แม้นางจะนั่ง
อยู่ห่างไกล ทั้งคล้ายว่าซ่อนตัวอยู่ในมุมที่ยากจะมองเห็น สายพระเนตรก็
ยังคล้ายจะเห็น...บุตรสาวสกุลอวีผู้นี้เห็นทีว่าจะถูกบุตรชายของเขารยศ
เสียแล้ว ไม่รู้ว่าในใจนางบัดนี้รู้สึกอย่างไร

แม้จะรู้สึกว่ายุติธรรมต่อนางเล็กน้อย แต่เมื่อบุตรชายคุกเข่าขอ
ต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ ทั้งยังเป็นการกระทำต่อหน้าแม่ทัพเฉียวที่เพิ่ง
สร้างผลงานใหญ่ ฮ่องเต๋จึงรีบรับสั่งออกมา

“ได้ ข้าจะออกราชโองการให้พวกเขา”

“องค์ชายสามทำเช่นนี้คล้ายไม่เห็นสกุลอวีอยู่ในสายตา”

ผู้ที่กล่าวถ้อยคำนี้คืออวีหยางเซินซึ่งเป็นบิดา เดิมที่เขาคาดหวังอย่าง
มากกว่าวันนี้อองค์ชายสามมีผลงานที่ยิ่งใหญ่ ภายหน้าก็อาจจะได้เป็นตัวเลือก
ตำแหน่งรัชทายาทที่น่าจับตา หากบุตรสาวกลายเป็นพระชายาเอก วันคืน
ข้างหน้าของสกุลอวีล้วนมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างที่ใครก็คาดไม่ถึง แต่
ใครจะรู้ว่าวันหนึ่งผืนนั้นกลับแตกสลายในพริบตา เขาระทั่งหันกลับไปถาม
บุตรสาวที่เดินตามอยู่ด้านหลัง

“ไม่ใช่ว่าองค์ชายสามสัญญากับเจ้าหรือว่ากลับมาแล้วจะขอเจ้า
แต่งงาน ให้เจ้าเป็นชายาของเขา”

หญิงสาวที่เดินตามด้านหลังยังก้มหน้าตลอดเวลา เสียงของนางค่อนข้าง

ข้างเบา บอกไม่ได้ว่าโศกเศร้าหรือไม่ “ข้าเองก็ไม่ทราบเจ้าค่ะ ข้ากับองค์ชายไม่ได้ติดต่อกันเลย แต่ตอนนั้นเขาก็เคยพูดเอาไว้จริงๆ ว่าเสรีจลิน์ศึกแล้วจะกลับมาสู่ขอข้า เพียงแต่ตอนนี้...”

เขาไม่ทันฟังบุตรสาวพูดให้จบด้วยซ้ำ เรื่องราวเป็นอย่างไรตัวเองรู้ดีที่สุด แต่กลับไม่อาจยอมรับได้ “เพราะเจ้าไม่ได้เรื่อง แค่มัดใจองค์ชายสามก็ทำไม่ได้ เขาไม่ส่งจดหมายมาแล้วเจ้าส่งจดหมายไปให้เขาไม่ได้เซียวหรือ องค์ชายสามนี่ก็เหลือเกิน คิดจะผิตสัญญาอย่างไรก็ได้หรือ”

“ท่านพี่” สุหยินรอรอบลอบโยนสามที่กำลังโกรธ “อย่าโทษองค์ชายสามเลย บางทีคงเป็นเพราะว่าแม่ทัพใหญ่เฉียวมีผลงานมาก อีกไม่นานก็ต้องเข้าร่วมศึกแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทแล้ว ระหว่างบุตรสาวแม่ทัพใหญ่ที่เพิ่งมีผลงานกับคุณหนูรองที่มารดาถูกกักบริเวณในเรือน พี่ชายยังโดนลงโทษให้ไปทำงานยังที่ห่างไกลเช่นนั้น องค์ชายสามเองก็คงไม่มีทางเลือก”

ถ้อยคำนี้ของนางไม่เพียงช่วยแก้ไขเรื่ององค์ชายสาม ยังดูเหมือนจะโยนบาปทั้งหมดมาไว้บนศีรษะของอวี๋ซินแหว่อีกด้วย สาวใช้ข้างกายขยับปากจะพูด แต่กลับถูกเจ้านายห้ามเอาไว้ หญิงสาวทำเพียงเงยหน้าแล้วมีท่าทีคล้ายจะเห็นด้วย

“สุหยินรอกกล่าวได้ไม่ผิด เมื่อเทียบกับบุตรสาวแม่ทัพใหญ่แล้ว ข้าที่เป็นเพียงบุตรสาวรองเจ้ากรมอาญาจะนับเป็นอะไรได้ แม้กำเนิดจากสุหยินใหญ่ก็ไม่คู่ควรกับเขา ส่วนน้องสาม...ช่างเกิด ภายหน้าสุหยินรอกคงต้องคิดเรื่องคุ้มครองของน้องสามให้รอบคอบสักหน่อย” กล่าวจบก็ก้มศีรษะแล้วเดินออกมาจากตรงนั้น

สุหยินรอกอ้าปากอยากจะทำดลัศคำแต่ก็เสียไป ได้แต่มองสามมืออย่างตัดพ้อ เพียงแต่คำกล่าวเช่นนั้นของบุตรสาวกลับกระแทกเข้ากลางใจของบิดาจริงๆ เพราะถึงอย่างไรนางก็คือบุตรสาวของภรรยาเอกในตระกูลขุนนางใหญ่ ต่อให้องค์ชายจะรักใคร่คนอื่นสักเพียงใดก็ต้องมองหน้าเขาก่อน แต่กลับกลายเป็นว่าเขาดูมีราคาน้อยกว่าแม่ทัพใหญ่เฉียวผู้นั้น เมื่อ

ต้องเลือกก็ยอมเลือกคนที่มีประโยชน์กว่า

อวี๋หยางเซ็นหน้าชาวบ เขาอับอายกับความจริงประการนี้จนกระทั่งโบกมือไม่สนใจฐุหยินรองที่อยู่ข้างกาย ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องพักของตน สุดท้ายฐุหยินรองก็ทำอะไรไม่ได้ จำต้องกลับเรือนไปทั้งอย่างนั้น แต่นางก็ยังยืนติดอยู่ข้างที่อวี๋ซินเยวี่ไม่ได้เป็นพระชายาขององค์ชายสาม เช่นนั้นบุตรสาวของนางคงจะถูกเปรียบเทียบกับมากขึ้นไปอีก ตอนนี้อวี๋ซินเยวี่ไม่ได้เป็นพระชายาขององค์ชายแล้ว ระหว่างบุตรสาวฐุหยินใหญ่กับบุตรสาวฐุหยินรองก็ไม่ได้แตกต่างกันนัก

อย่างน้อยเรื่องเช่นนี้ก็พอจะปลอบโยนจิตใจของนางได้บ้าง

ขณะเดียวกันนั้นอวี๋ซินเยวี่กลับถึงห้องแล้วก็เก็บตัวเสียบ คาดว่าวันพรุ่งนี้องค์ชายสามคงจะมาที่จวนสกุลอวี๋เพื่อพูดคุยอีกครั้ง แต่นางจะรอให้ถึงตอนนั้นไม่ได้ ยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการ ในที่สุดนางก็หิบบจตหมายที่เขียนค้างไว้ออกมา ก่อนมอบให้สาวใช้สองฉบับ

“จตหมายสองฉบับนี้เจ้าต้องส่งออกไปด้วยตัวเอง ฉบับแรกส่งให้พี่ชายของข้าที่อำเภอเซิ่ง ส่วนฉบับที่สองเจ้าส่งให้คนผู้หนึ่ง แล้วก็มอบสิ่งนี้ให้เขา...”

สาวใช้ถูกเรียกเข้ามาใกล้ อวี๋ซินเยวี่มอบของให้นาง ฝ่ายนั้นดูแล้วก็ตกใจ “คุณหนูจะทำเช่นนี้จริงหรือเจ้าคะ”

“องค์ชายสามเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น สำหรับเขา... ข้าไม่ใช่คนรัก เป็นเพียงสมบัติที่เขาต้องการเซชมเท่านั้น หากต้องการช่วยท่านแม่กับท่านพี่เห็นจะมีทางนี้เท่านั้น”

“คุณหนู...”

นางจับมือสาวใช้มากุมเอาไว้ “ในจวนสกุลอวี๋ คนเดียวที่ข้าไว้ใจได้ก็คือเจ้า จำเอาไว้ว่าชีวิตของข้าต่อจากนี้จะร้ายหรือดีก็ล้วนอยู่ในมือของเจ้า”

คำกำชับนี้ย่อมหมายความว่าชีวิตของคุณหนูรองจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับการทำงานครั้งนี้ของนาง แม้สาวใช้ไม่แน่ใจว่าเหตุใดคุณหนูถึง

ล่วงรู้ความคิดขององค์ชายสามได้ แต่นางเป็นเพียงสาวใช้ย่อมไม่ฉลาดเท่าคุณหนู สุดท้ายจึงทำเพียงพยักหน้ารับแล้วสัญญาว่าจะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด

อวีซินเฝ้ามองตามสาวใช้ที่เดินจากไป นางหวังเพียงว่าครั้งนี้จะสามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของตนได้

เรื่องที่หญิงสาวกล่าวเอาไว้ว่าองค์ชายสามจะมาเยือนในวันรุ่งขึ้นก็เป็นความจริง ตั้งแต่เข้าจวนสกุลอวีก็ได้ต้อนรับการมาเยือนของชายหนุ่ม สีหน้าของนายท่านอวีค่อยดีขึ้นเล็กน้อย ดูเหมือนว่าต่อให้ไม่ได้เกี่ยวดอกกัน องค์ชายสามก็ยังมาขอโทษด้วยตัวเอง

เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าที่จริงองค์ชายสามไม่ได้มาเพียงเพื่อขอโทษเท่านั้น ชายหนุ่มที่จากเมืองหลวงไปสามปีมองหญิงสาวที่เจ้าของจวนให้คนไปตามมาพบ ถึงอย่างไรอวีซินเฝ้าก็นับว่าเป็นหญิงงามมาตั้งแต่ยังเยาว์ ตอนที่เขาจากไปนางเพิ่งอายุสิบสี่ปีเท่านั้น ยังเป็นเด็กสาวที่ไม่รู้ประสาธน์ แต่ยามนี้กลับเป็นหญิงสาววัยใกล้สิบแปดปีเต็มแล้ว

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ในห้องโถงรับแขกของสกุลอวีหันกลับไปมองหญิงสาวที่เพิ่งก้าวเข้ามา โดยมีสาวใช้ประคองแขน ความงามที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าล้วนเป็นของหญิงสาวเต็มวัย สัดส่วนที่ควรมีก็ล้วนมีครบถ้วน ในใจขององค์ชายสามนางคือสมบัติล้ำค่า เป็นยอดหญิงงามของเขาแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น เรื่องที่คิดเอาไว้ยังมีแต่จะชัดเจนมากขึ้น

ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้หญิงสาวกลับไม่ได้งอหน้าขึ้นมามองเขาเลยสักครั้ง บางทีนางคงไม่พอใจเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน ชายหนุ่มจึงแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นท่าทีเช่นนั้นของนาง แต่กลับยิ้มแยมให้อวีหยางเซิน

“ข้ารีบร้อนมาที่จวนสกุลอวีก็เพราะกลัวว่าจะทำให้พวกท่านร้อนใจ โดยเฉพาะซินเฝ้า”

“ถ้ารับสั่งถึงเรื่องในงานเลี้ยงเมื่อคืน...กระหม่อมก็เข้าใจ องค์ชาย

สามกับสกุลเดียวต่อผู้ร่วมกันมาสามปี สร้างผลงานครั้งใหญ่มาด้วยกัน กลับกัน ทางนี้ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย การตัดสินใจพระทัยเช่นนั้นถือเป็นเรื่องที่เข้าใจได้พะยะค่ะ” แม้จะกล่าวออกมาอย่างยอมรับ แต่ก็ใช้น้ำเสียงประชดประชันเล็กน้อย

“ใต้เท้าอวี๋ ขำรู้ดีว่าทำผิดต่อซินเยว่ไว้มาก เดิมทีสัญญากับนางแล้วว่า จะแต่งงานเป็นชายา เพียงแต่ท่านกล่าวมาแล้วไม่ผิด สกุลเดียวช่วยเหลือข้าเอาไว้มากทีเดียว หลายครั้งที่เกือบตายก็ได้พวกเขาช่วยชีวิต ข้าจึงต้องให้เกียรติบุตรสาวสกุลเดียว ทำให้ข้าจำต้องผิดสัญญากับซินเยว่”

ขณะที่กล่าวชายหนุ่มก็เหลือบตามองหญิงสาวเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ “การแย่งชิงอำนาจในราชสำนักเข้มข้นมากขึ้นทุกที แม่ทัพเดียวมีเพียงเงื่อนไขหนึ่งจึงจะสนับสนุนข้า แต่กล่าวกับพวกท่านตามตรง ในใจของข้าสามปีมานี้ ทุกวันคืนก็คิดถึงเพียงซินเยว่เท่านั้น”

“กระหม่อมเข้าใจองค์ชายสาม เพียงแต่ตอนนี้คุณหนูเดียวเป็นพระชายาเอกแล้ว ซินเยว่ของพวกเราก็ต้องก้มหน้ายอมรับเท่านั้น”

“ใต้เท้าอวี๋ ไม่ใช่ข้าเห็นแก่ตัว แต่ในใจของข้ายังมีซินเยว่อยู่ เพียงแต่รอให้การแต่งงานนี้ผ่านไปสักสามเดือน ข้าจะส่งเกี้ยวมารับซินเยว่เข้าตำหนักเป็นชายารอง ทั้งฐานะและการยกย่องย่อมไม่น้อยกว่าชายาเอกแน่นอน” น้ำเสียงยามเอ่ยของเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจ

ใต้เท้าอวี๋มองหน้าสุหิรินรอง แล้วก็มองบุตรสาวที่อยู่อีกด้าน ในใจของเขากำลังซังน้ำหนักข้อดีข้อเสียของเรื่องนี้ หากตอบรับองค์ชายสาม เช่นนั้นสกุลอวี๋ก็หน้าจะได้เกี่ยวดองกับราชวงศ์แล้ว เพียงแต่เมื่อเกี่ยวดองแล้วอาจจะกลายเป็นศัตรูของสกุลเดียวหรือไม่ สิ่งนี้ทำให้เขามีท่าทีลังเล

“การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ เช่นนั้นเหตุใดไม่ให้ซินเยว่ตัดสินใจเอง ใต้เท้าอวี๋คงไม่ว่าอะไรหากข้าจะขอให้นางพาชมสวนดอกไม้ในสวนสกุลอวี๋สักหน่อย” เพราะเขาต้องการที่จะอยู่กับอวี๋ซินเยว่เพียงลำพัง

เดิมทีใต้เท้าอวี๋ยังรู้สึกลังเล แต่พอเห็นว่าบุตรสาวเอาแต่ก้มหน้าเสียบ

มาตลอด ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธก็เลยยกภาระการตัดสินใจให้นาง พักหน้าเรียกให้ภรรยาของเขาตามออกไปด้านนอก อวีซินแวยจึงลุกขึ้นกล่าวด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ

“เชิญองค์ชายสามเพคะ” หญิงสาวผายมือเล็กน้อยเพื่อเชิญให้เขาไปอีกด้านหนึ่ง

บริเวณนั้นเป็นสวนขนาดเล็กที่ซ่อนอยู่ในลานด้านข้างห้องโถงรับแขก บ่าวรับใช้ล้วนถอยห่างออกไปหมด เหลือเพียงชายหนุ่มหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้วยกันเพียงลำพัง แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังเว้นระยะห่าง โดยเฉพาะอวีซินแวยที่ก้มหน้าและสงวนท่าที

องค์ชายสามมองนางด้วยความปรารถนา แม้ว่าเฉียวชู่หลินจะเป็นหญิงงาม แต่นางก็เป็นสตรีที่เติบโตแถบชายแดน ขาดความอ่อนหวานบางประการ ไม่เหมือนสตรีตรงหน้าที่อยู่ในเมืองหลวง เรื่องความงามนับว่าก้าวหน้า เรื่องกิริยาท่าทางก็นับว่าเป็นเลิศ สตรีเช่นนี้ถึงคู่ควรเรียกว่าเป็นคนของเขา

“ซินแวย ข้ารู้ว่าในใจของเจ้าคงรู้สึกถึงความอยู่ดีมีสุข แต่ขอให้เจ้าเข้าใจว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพื่อตัวข้า แต่เมื่อข้ามีอำนาจแล้วย่อมช่วยมารดา กับพี่ชายของเจ้าได้ ข้าสัญญาว่าข้าจะล้างมลทินทั้งหมดให้ท่านนาง และทำให้ซูหยินใหญ่กลับมามีอำนาจอีกครั้ง ภายหน้าจะไม่ยอมให้ใครดูแคลนเจ้าเป็นอันขาด”

เพราะคำพูดเช่นนี้ของเขา...ชาติแรกนางถึงตอบตกลง ทั้งยังวาดฝันว่าจะได้พบกับความสุขในชีวิต แม้เป็นเพียงชายารองก็ยังคงครองหัวใจของคนรัก ยังช่วยเหลือพี่ชายกับมารดาได้ แต่ชีวิตหลังจากแต่งงานเป็นชายารองของเขากลับเหมือนตกรอก นอกจากเครื่องบำเรอความใคร่แล้ว เซวี่ยนชางเยี่ยนก็ไม่ได้เห็นนางเป็นอย่างอื่นเลย ทั้งไม่ยอมช่วยเหลือมารดา กับพี่ชายของนางด้วยซ้ำ

“องค์ชายสาม ท่านกล่าวเช่นนั้นหากคุณหนูเฉียวมาได้ยินคงไม่สบายใจ”

“ช่างนางลี ข้าแต่างกับนางก็เพราะเห็นแก่แม่ทัพเดียว ภายหน้าแม่ข้า เป็นฮ่องเต้ก็ต้องแต่างตั้งนางเป็นฮ่องเฮา และต้องให้เจ้าเป็นกั๊ยเพย ไม่มี ทางน้อยหน้านางอย่างเด็ดขาด” เขามอบคำสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะ “เจ้า รอข้าก่อน หลังจากแต่างกับนางสามเดือนข้าจะมาลู่ขอเจ้า จะให้เจ้านั่งเกี้ยว เข้าตำหนักอย่างสง่างาม”

อวี๋ซินเยว่ไม่ได้ตอบคำถามของเขา นางทำเพียงยิ้มเล็กน้อย ซึ่ง ฝ่ายนั้นก็ทักท้วงเอาเองว่านางตกลง จึงได้ออกจากจวนสกุลอวี๋ไปอย่าง อารมณ์ดี ทว่าทันทีที่เขาลับสายตา สีหน้าของนางก็เปลี่ยนแปลง สาวใช้ ที่รอจังหวะอยู่นานแล้วรีบเข้ามารายงานนาง

“เรื่องที่คุณหนูให้वानข้าทำเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ ทางนี้รับปากว่า จะรีบจัดการให้คุณหนูทันที”

หญิงสาวพยักหน้ารับ รอยยิ้มปรากฏขึ้นตรงมุมปาก เซวี่ยนชาง- เยี่ยนนอยากให้นางเป็นสนมเช่นนั้นหรือ ความฝันเพื่อพกของเขานั้นช่าง น่าชื่น หากนางต้องการเป็นสนมก็ไม่จำเป็นต้องรอให้เขาเป็นฮ่องเต้หรอก เพราะนางจะไม่มีวันยอมให้เขาสมหวังในบัลลังก์นั้น สิ่งที่เขาปรารถนา มากที่สุดในชีวิตจะไม่มีวันเป็นจริง!

สอง เส้นทางใหม่

ชาติแรกนางเชื่อคำพูดขององค์ชายสาม แม้จะกังวลว่าอาจทำให้สกุลเฉียวไม่พอใจ แต่สุดท้ายเมื่อองค์ชายสามสัญญาว่าจะรักใคร่และดูแลนางเพียงผู้เดียวแล้ว การตัดสินใจเช่นนี้ก็ไม่นับว่าคุ้มค่า ไม่ว่าจะอย่างไรเขาคงไม่ยินยอมให้สกุลเฉียวทำอะไรนาง ยิ่งทั้งเชื่อว่าเขาจะทำให้พี่ชายที่เปี่ยมด้วยพรสวรรค์ได้กลับเข้ามาบริหารราชการในเมืองหลวง บิดาก็สนับสนุนให้นางเป็นชายารองของเขา

ในชาติที่สองเมื่อย้อนกลับมาอีกครั้ง อวี๋ซินเยว่ตัดสินใจบอกบิดาว่าการเป็นศัตรูกับสกุลเฉียวนั้นไม่คุ้มค่า สตรีเช่นเฉียวผู้นั้นเดิมทีใช้ชีวิตอยู่ในสนามรบ ไร้ความอ่อนโยนและไม่มีเมตตา เกรงว่าจะต้องหาเรื่องกลั่นแกล้งนางแล้วอาจพาลมาถึงสกุลอวี๋เพื่อให้นางไร้ผู้สนับสนุน ส่วนองค์ชายสามต่อให้ปากจะบอกรักนาง แต่เขาก็ต้องการอำนาจจากสกุลเฉียวมาสนับสนุน ระหว่างความรักจากปากของเขากับบัลลังก์...หากต้องเลือกก็คงไม่ยากนักมิใช่หรือ มีผู้หนึ่งแต่ให้คนอื่นอีกอาจจะทำให้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนั้น

อวีชินแหว่คิดว่าเมื่อกลุ่มมิตาได้เช่นนี้ นางก็ได้แต่งกับบุตรชาย
ขุนนางชั้นห้าคนหนึ่ง ซึ่งทำให้เรื่องราวแตกต่างไปจากชีวิตแรก สุดท้ายของค์
ชายสามกลับใช้อำนาจกดดันบ้านสามี่ใช้เรื่องความผิดในอดีตของบิดาสามี
มาบีบบังคับเขา คินหนึ่งขณะที่นางนอนหลับก็ถูกสามีเอาระสอบมาคลุมร่าง
แล้วโยนใส่รถม้ามาส่งให้เขาถึงที่ นับจากบัดนั้นนางถึงเข้าใจว่า...ไม่ว่าจะ
ดีนรอย่างไรก็ไม่มีวันหนีไปจากชายผู้นี้ได้

ลำพังบิดาของตนย่อมไม่อาจปกป้องนางได้อยู่แล้ว อวีหยางเซ็นไม่ใช่
คนกล้าที่จะหักหาญกับผู้มีอำนาจ มิเช่นนั้นเขาจะติดอยู่ในตำแหน่งรองเจ้า
กรมอาญามานานเช่นนี้หรือ ทั้งที่เป็นถึงรองเจ้ากรมอาญา กลับเอาแต่
ปกป้องและไม่กล้าตัดสินขุนนางใหญ่ บัดนี้เขายังรักษาตำแหน่งนี้เอาไว้ได้
ก็นับว่ายอดเยี่ยมที่สุดแล้ว

แทนที่จะเลือกโทษตัวเองที่อ่อนแอเกินไป การโทษบุตรชายที่ถูก
ใส่ร้ายจนต้องไปเป็นนายอำเภอในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งนั้นง่ายกว่า เพราะ
บุตรชายที่เขาเคยภาคภูมิใจก่อเรื่องจนทำให้บิดาเสื่อมเสียชื่อเสียง ไม่ได้รับ
การเลื่อนตำแหน่ง จากนั้นก็พานิกรธว่าสุหยินใหญ่เลี้ยงบุตรชายได้ไม่ดี
บุตรสาวก็ถูกหมางเมินไปด้วย

สำหรับอวีชินแหว่ บิดาไม่ใช่คนที่พึ่งพาได้แต่แรกอยู่แล้ว เพราะตอนที่
นางแต่งเป็นชายารองให้องค์ชายสาม ยามที่ถูกกลั่นแกล้งมากมายนางก็
หวังให้บิดาช่วยเหลือ กลับมีเพียงถ้อยคำที่ขอให้นางอดทน ไม่รู้ว่าตอนนั้น
บิดารู้สึกอย่างไรที่นางต้องอดทนจนกระทั่งตาย แม้แต่ในชาติที่สองไม่ใช่
เพียงบุตรสาวเท่านั้นที่ตาย แม้แต่บุตรชายคนโตก็ต้องจากไป อำนาจในมือ
เขานับเป็นอะไรได้

หญิงสาวไม่สนใจเขาอีกแล้ว นางเพียงต้องดิ้นรนเอาตัวรอดด้วยตัว
เองเท่านั้น หญิงสาวเดินเรื่อยเปื่อยมาจนถึงเรือนหลังที่อยู่ห่างไกล สถานที่
ซึ่งมารดาของนางถูกกักบริเวณไม่ให้ออกไปไหน มีบ่าวคนหนึ่งเฝ้าเอาไว้
เขาเปิดทางให้นางเข้าไปด้านใน ลานนี้ยังสะอาดสะอ้านเพราะได้รับการดูแล

อย่างดี มีสาวใช้สองคนคอยปรนนิบัติมารดา อวีชินเยว่มาเยี่ยมมารดาเกือบทุกวัน ทุกครั้งที่มาก็จะนำของกินมาให้ ชีวิตในเรือนนี้ไม่นับว่ายากลำบากนัก

ส่วยเยว่ซึ่งนั่งอ่านหนังสือไต่ร่มเงาของตนไม่ใหญ่ สีหน้าของนางผ่อนคลายกว่าเมื่อก่อนมาก เกือบปีแล้วที่นางอยู่ในเรือนแห่งนี้ ตอนแรกก็ทุกข์หนักเพราะความอยุติธรรม นางไม่อาจออกไปด้านนอกได้ ไม่อาจรู้ความเป็นไปของบุตรชาย ยังดีบุตรสาวมาพบนางด้านในได้ นานวันเข้าส่วยเยว่ซึ่งกลับพบว่าไม่ต้องดูแลจน ไม่ต้องจัดการกับคนมากมายก็นับว่าสุขสบายดี หากจะมีเรื่องที่ต้องกังวล ก็คงเป็นเรื่องของบุตรชายและบุตรสาวเท่านั้น

“ท่านแม่” นางเรียมารดาก่อนจะนั่งลงข้างกาย “ข้าให้เสี่ยวซู่ไปซื้อขนมมาให้เจ้าค่ะ”

สิ่งที่นางนำเข้ามาในครั้งนี้อะไรก็ไม่ใช่แค่นมเท่านั้น แต่ยังมีของแห้งแล้งก็ไปหาซื้อดีอีกจำนวนหนึ่ง แม่แต่มารดาของนางก็ยังแปลกใจ เพราะทำไมได้รับเหยียด ทั้งข้าวของอาหารที่ส่งมาก็ไม่ใช่ของชั้นเลิศอีกต่อไป แต่ก็ไม่นับว่าอดอยากนัก ครั้งนี้บุตรสาวกลับนำสิ่งเหล่านี้มาให้มากกว่าที่เคย กระทั่งมารดาอย่ยกปากถามขึ้นมา

“ชินเยว่ เกิดอะไรขึ้นหรือ เจ้าเคยบอกว่าองค์ชายสามกำลังจะกลับมา ยามนี้เขาคงกลับมาแล้วใช่หรือไม่” ส่วยเยว่ซึ่งจับมือบุตรสาวเอาไว้ นางรู้ว่าภายใต้ท่าทีสงบเช่นนี้ของบุตรสาวเหมือนซ่อนอารมณ์อื่นเอาไว้ ทั้งลับสน หวาดกลัว และมุ่งมั่นบางประการ

หญิงสาวมองมารดาแล้วน้ำตาก็พานจะไหลออกมา นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ที่ย้อนกลับมาที่นางได้พบมารดาอีกครั้ง ซาดิก่อนนางไม่มีโอกาสแม่แต่จะได้ลามารดาเป็นครั้งสุดท้าย ความเข้มแข็งที่เหมือนแผ่นน้ำแข็งบางๆ ก็พังทลาย

บุตรสาวกอดมารดาเอาไว้แน่นแล้วร้องไห้โดยไม่พูดอะไร สุธยนิใหญ่ตกใจแต่ก็กอดบุตรสาวแน่น รอจนกระทั่งอีกฝ่ายหยุดสะอื้นแล้วค่อย

เอ่ยถาม บุตรสาวของนางไม่ใช่คนเจ้าน้ำตา นอกจากตอนที่ยังเป็นทารกและ
เด็กเกินกว่าจะบอกความต้องการของตนได้ ตั้งแต่รู้ความก็แทบไม่ร้องไห้
อีกเลย ครั้งหนึ่งที่ร้องไห้หนักก็เพราะพี่ชายถูกส่งตัวไปชายแดน อีกครั้ง
ก็เพราะนางถูกใส่ร้ายจนต้องย้ายมาอยู่ที่เรือนหลังเล็กแห่งนี้ แต่นางกลับ
รู้สึกที่ไม่มีครั้งไหนที่บุตรสาวเจ็บปวดและสิ้นไร้หนทางเช่นนี้มาก่อน

ผ่านไปครู่ใหญ่อวีซินเยว่ค่อยสงบอารมณ์ลงได้ หญิงสาวสัมผัสผัส
ของมารดาที่ช่วยปาดน้ำตาออกให้ด้วยความรักใคร่ นึกถึงความทุกข์ยาก
ที่ผ่านมาสองชาติก็อยากจะร้องไห้ออกมาอีก ทว่านางก็สะกดกลั้นอารมณ์
เอาไว้

“ที่นี่เจ้าบอกแม่ได้หรือยังว่าเกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวพยักหน้าแล้วค่อยเล่าเรื่ององค์ชายสามขอพระราชทาน
สมรสกับสตรีสกุลเฉียวให้มารดาฟัง ทำให้ฝ่ายนั้นเข้าใจว่าที่นางร้องไห้ปาน
จะขาดใจก็เพราะเสียใจเรื่องความรัก นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่ต้องค์ชายสาม
ขอให้นางรอเขาแล้วจะแต่งงานเป็นพระชายารอง มารดารับฟังด้วยอาการ
สงบก่อนจะเอ่ยถาม

“แล้วเรื่องคราวนี้เจ้าตัดสินใจอย่างไร บิดาเจ้าคิดเห็นเช่นไร”

อวีซินเยว่ไม่ปิดบัง “ท่านพ่อยังลั้งเลเจ้าคะ ใจหนึ่งคงอยากได้อำนาจ
จากองค์ชายสาม แต่อีกใจก็ไม่อยากจะมีปัญหากับสกุลเฉียวที่กำลังเป็นที่
โปรดปรานเช่นกัน ส่วนข้า...เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่มีความตั้งใจจะให้เซวียน-
ซางเยี่ยนผู้นั้นแน่นอนเจ้าคะ”

“ไม่อยากจะแต่งงานก็ไม่ต้องแต่ง เรื่องของพี่ชายเจ้าให้เขาแก้ปัญหาเอง
อย่าเอาปัญหาของเขามาสู่มัวไว้ที่ตัวเจ้า แม่เลี้ยงมาให้เขาเข้มแข็ง ถ้าเรื่อง
เท่านี้เขายังแก้ปัญหาไม่ได้ เช่นนั้นก็นับว่าเขาไม่เหมาะสมกับตำแหน่งขุนนาง
จริงๆ” มารดากล่าวเช่นนั้นเพราะรู้ดีแก่ใจ ส่วนหนึ่งที่บุตรสาวคาดหวังการ
แต่งงานกับองค์ชายสามก็เพื่อช่วยนางกับพี่ชาย สำหรับนางแล้วชีวิตใคร
ล้วนเป็นของคนคนนั้น แม้เป็นห่วงบุตรชายก็ไม่คิดว่าบุตรสาวต้องแบกรับ

ภาระหนักอื่นใด

“ข้ารู้เจ้าคะว่าท่านแม่รักข้าที่สุด แต่ข้าอยากให้เห็นท่านแม่รู้แน่เจ้าคะ นับจากนี้ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่เพราะท่านหรือท่านพี่ แต่เป็นเส้นทางที่ข้าเลือกเอง ไม่ว่าจะดีหรือแย่ก็ล้วนเป็นเพราะตัวข้าเองทั้งสิ้นเจ้าคะ”

มารดาขมวดคิ้วแน่น “เจ้าจะทำสิ่งใด”

สิ่งที่อวีชีนเยว่ทำได้ในยามนี้ก็คือเตรียมตัวสำหรับทางเลือกใหม่ของนาง หญิงสาวไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในจวน แต่ยังออกไปข้างนอกกับสาวใช้ โดยไปที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เปิดห้องส่วนตัวชั้นบนเพื่อรอให้คนที่นัดหมายมาถึง สิ่งนี้ควรจะต้องเก็บซ่อนเป็นความลับที่สุด ตอนที่อีกฝ่ายมาถึงครั้งแรก ยังแต่งกายมิดชิด กระทั่งสวมหมวกเพื่ออำพรางใบหน้าด้วย

“ท่านคือผู้ว่าจ้างของข้าใช่หรือไม่”

น้ำเสียงของฝ่ายนั้นมีความเย้ายวนที่ปิดไว้ไม่มิด เมื่ออีกฝ่ายเปิดเผยใบหน้าถึงได้เห็นว่าเป็นสตรีในวัยยี่สิบกว่าปีที่งดงามและเย้ายวน โดยเฉพาะช่วงหน้าอกและเอวคอดที่ขับเน้นรูปร่างของนางให้น่ามองยิ่งขึ้น

“แม่นางเหลียนฮวาจากหอซื่อเซียนไช่หรือไม่” อวีชีนเยว่เอ่ยปากถามสตรีตรงหน้า

ฝ่ายนั้นเดินวนไปวนมา พิจารณาอย่างถี่ถ้วนประหนึ่งจ้องมองของเล่นชิ้นหนึ่ง ทว่าหญิงสาวที่นั่งอยู่ที่โต๊ะกลับนิ่งสงบและปล่อยให้อีกฝ่ายได้สำรวจจนพอใจ

“แม่นางน้อย เดิมทีอาศัยเฉพาะใบหน้าของเจ้าก็ทำให้บุรุษเจียนจะคลั่งตายอยู่แล้ว เจ้ายังต้องการเรียนรู้จากข้าไปเพื่ออะไรกัน”

คำกล่าวนั้นไม่ได้แฝงความประชดประชัน แต่ออกมาด้วยความจริงใจและความใคร่รู้ อาศัยเพียงรูปร่างหน้าตาของสตรีตรงหน้านางก็ทำให้บุรุษห้วนไห้ได้แล้ว แม้นางนั่งอยู่เฉยๆ ก็ทำให้คนอดเฝ้ามองไม่ได้ เหตุใดจึงต้องยกลำบากมาเรียนรู้จากนางโฉมด้วยเล่า

อวีซินเยว่เหลือบตาขึ้นมองก่อนจะตอบ “เพราะสถานที่ที่ข้ากำลังจะไป แค่ความงามไม่นับว่าเพียงพอ ข้าไม่ได้ต้องการแค่สายตาของบุรุษเท่านั้น แต่ข้าต้องการทุกอย่างจากเขา ถ้าเจ้าทำให้ข้าเป็นปีศาจจึงจอกได้ ข้าก็จะเป็น”

เหลียนฮวาผ่านโลกมามาก นางถูกชายให้หอนางโลมตั้งแต่เด็กแล้ว แต่กลับไม่เคยพบสตรีที่มุ่งมั่นด้วยแรงอาฆาตเช่นนี้มาก่อน ทว่านางเข้าใจดีว่าสตรีที่เกิดในตระกูลขุนนางมีกลเม็ดไม่มากนักหรอก เมื่อแต่งงานไปแล้วก็ยังคงสู้รบกับสตรีเรือนหลังอีกมากมาย ความจริงอีกฝ่ายไม่ใช่คนแรกที่ต้องการจะเรียนรู้เรื่องบนเตียงจากนางโลมอย่างนาง เพียงแต่ไม่มีใครเบียดด้วยความปรารถนาแรงกล้าเช่นนี้

ปลายนิ้วเรียวลี้กรอบหน้าของอวีซินเยว่ กลิ่นหอมกรุ่นอยู่ตรงปลายจมูก ริมฝีปากถูกแต้มชาติให้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยแล้วทาด้วยน้ำมันบางๆ เมื่อพินิจอย่างละเอียดแล้วจึงเข้าใจว่าสิ่งนี้ทำให้รู้สึกว่าริมฝีปากไม่ต่างจากผลไม้สุกหอมที่ทำให้ผู้คนอยากลองลิ้มรสสักครั้ง

เสียงของสตรีผู้นั้นมีจังหวะเหมือนกำลังเล่าเรื่องตลอดเวลา

“เช่นนั้นในฐานะนางโลมอันดับหนึ่งข้าก็ต้องรักษาเกียรตินี้เอาไว้ใช้หรือไม่ หากทำให้เจ้ากลายเป็นนางจิ้งจอกหลอกล่อบุรุษไม่ได้ก็คงจะเสียชื่อมากทีเดียว” กล่าวแล้วนางก็เดินกลับไปนั่งฝั่งตรงข้าม “ก่อนเริ่มเรียนข้าต้องบอกเจ้าก่อนว่า ขุนนางพ่ายแพ้เพราะสตรีไม่ใช่แค่คำกล่าวเลื่อนลอย เพราะสิ่งที่ควบคุมได้ยากที่สุดก็คือความโลภและตัณหา หากเจ้าควบคุมมันได้...เจ้าก็จะชนะ”

“เข้าใจความโลภไว้ตัณหา มีเพียงความแค้นและความปรารถนาเท่านั้น”

ฝ่ายนั้นหัวเราะแล้วพยักหน้า “เช่นนั้นเราจะเริ่มต้นด้วยเรื่องง่ายๆ บุรุษกับสตรีต่างกันอย่างไร”

“สถานะทางสังคมและร่างกาย”

“ไม่ใช่” ฝ่ายนั้นสายหน้าปฏิเสธ มองมาด้วยความเอ็นดูก่อนจะตอบ “สิ่งที่แตกต่างกันก็คือบุรุษคิดว่าตนเป็นผู้ล่า ส่วนสตรีเป็นเหยื่อ ขณะที่สตรีทำตัวเป็นเหยื่อ แต่ที่จริงแล้วกำลังล่าต่างหาก ดังนั้นไม่ว่าเจ้าจะต้องการอะไรก็ตาม หากอยากพิชิตใจบุรุษ...เจ้าต้องเป็นเหยื่อของเขา เป็นคนอ่อนแอที่ต้องการให้เขาปกป้อง เป็นผู้ร้องขอความรักจากเขา

“แต่ขณะเดียวกันก็ต้องรู้จักหลบหลีกและเล่นแง่บ้าง อะไรก็ได้มา ยากมักมีคุณค่าเสมอ เหมือนนายพรานที่ชอบล่ากวางมากกว่ากระต่าย แต่ก็ไม่ควรดูร้ายเหมือนเสือ ดังนั้นในการล่า...เจ้าต้องเป็นกวางเพราะมันวิ่งหนีได้ไกล แต่ไม่ทำร้ายพวกเขา”

อวีซินเยว่ค่อยๆ สลักคำสอนเหล่านี้ไว้ในใจของนางที่ละน้อย

นางใช้เวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง¹ ในแต่ละครั้งเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

นางมาเรียนกับเหลียนสาวทุกๆ สามวัน ไม่เร่งรัดหรือทำให้คนอื่นสงสัย อีกทั้งทุกครั้งมักเปลี่ยนร้านอาหารไปเรื่อย เพียงแต่จองห้องส่วนตัวเท่านั้น ความจริงก็มีคุณหนูในห้องหอหลายคนที่เลือกจ้างนางโลมมาสอนศิลปะการเอาใจบุรุษแบบลับๆ เพียงแต่บุรุษที่นางต้องการเอาใจไม่ใช่คนทั่วไป ไม่ใช่แค่ชายหนุ่มที่นางต้องแต่งเป็นภรรยาของเขา แต่เป็นคนที่มิทั้งอำนาจและยากจะคาดเดาได้

วันอภิเษกสมรสขององค์ชายสามกับคุณหนูเฉียวถูกกำหนดไว้แล้ว สกุลเฉียวบัดนี้จึงมีผู้คนมากมายเข้าไปสานสัมพันธ์และร่วมยินดี หลายครอบครัวจับตาดูสกุลอวี แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาเงียบสงบไม่ได้แสดงออก เรื่องนี้มากนัก คล้ายว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่ได้เกี่ยวกับพวกเขาเลย หรือแม้แต่คุณหนูรองสกุลอวีเองก็นิ่งมากเช่นกัน จนกระทั่งหลายคนแปลกใจ

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

ว่าเหตุใดนางไม่แสดงออกถึงความเศร้าเสียใจอย่างที่พวกเขาคิดไว้

ความจริงอวีซินเยวไม่ได้สนใจเลยว่าองค์ชายสามกับเฉียวชู่ยหลินจะเป็นอย่างไร พวกเขาจะรักใคร่ปรองดองกันแค่ไหน นี่ล้วนไม่ใช่เรื่องของนางทั้งสิ้น สิ่งที่น่าง่วงความสนใจในยามนี้ก็คือเมื่อฤดูหนาวมาเยือนหลายสิ่งจะเกิดขึ้นเช่นเดียวกัน

ทุกครั้งที่ออกไปเรียนกับเหลียนฮวา นางยังออกไปซื้อข้าวสารเก็บไว้ด้วยคร่าวละเล็กละน้อยไม่เคยขาด จากนั้นก็เข้าบ้านหลังหนึ่งไว้เก็บอาหาร ต้องกล่าวว่านางใช้เงินมากมายไปกับเรื่องนี้ แม้แต่เสี่ยวชู่ยสาวใช้ข้างกายก็ยังแปลกใจกับพฤติกรรมของเจ้านาย นางไม่เคยเข้าใจเลยว่าคุณหนูรองทำเช่นนี้เพื่ออะไร

ครึ่งเดือนผ่านไป ในที่สุดลมหนาวก็พัดมาที่เมืองหลวงพร้อมข่าวลือของผู้อพยพจำนวนมาก ความจริงข่าวนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ในหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลออกไปไกลจากทางเหนือลงมาเริ่มประสบภัยหนาวรุนแรงมาตั้งแต่เดือนก่อน แต่ขุนนางกลับไม่ได้ส่งข่าวมาที่เมืองหลวง ทั้งพวกเขาไม่คาดคิดว่าจะเกิดพายุหิมะติดต่อกันนานถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ทำให้ชาวบ้านจำนวนมากต้องเสียชีวิต พิษผลได้รับความเสียหายอย่างมาก กว่าข่าวจะมาถึงในวังหลวงก็สายเกินไปแล้ว

ชาวบ้านจากเมืองข้างเคียงเดินทางมายังหน้าประตูเมืองหลวง พวกเขาต้องการเข้าไปด้านใน แต่เพราะมีคนจำนวนมากที่ก่อความวุ่นวาย ทั้งโจรทั้งคนทุกขัยกบปกันจนแยกได้ยาก ทำให้ประตูเมืองหลวงต้องปิดชั่วคราว ราคาข้าวของในเมืองหลวงพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วในเวลาแค่ไม่กี่วัน

บรรยากาศครึ่นเร็งเพราะชนะสงครามเมื่อไม่นานมานี้ยุติลงอย่างรวดเร็ว กลายเป็นความหวาดหวั่นและความหวาดกลัวกระจายไปทั่วทั้งเมือง แต่เพราะเมืองหลวงมีทหารที่เพิ่งกลับมาจากการรบ ทั้งมีมือปราบกลุ่มทหารรักษาการณ์ปกป้องเมืองที่ทำให้ผู้อพยพเหล่านั้นไม่อาจทำอะไร

ได้

แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งห้องเต็กรับสั่งให้เปิดคลังหลวงแล้วตั้งโรงงาน แจกจ่ายราษฎร ชุณนางหลายคนคิดจะเข้าร่วมด้วย ทว่าช่วงเวลาที่รอให้ เปิดคลังหลวงกลับมีหญิงสาวผู้หนึ่งตั้งโรงงานขนาดเล็กที่ประตูเมือง

นางตั้งโรงงานขนาดเล็กขึ้น ทำใจก็ใส่ผักตองแจกจ่ายแก่คนที่ทุกข์ ยากเพราะราคาอาหารสูงขึ้น กลัวแต่ว่าภายหลังจะกลายเป็นการแย่งชิง อาหารภายในเมือง

เพียงไม่นานชื่อเสียงของสตรีผู้นั้นก็เริ่มถูกพูดถึงในวงกว้างมากขึ้น ผู้ที่นั่งอยู่บนรถม้ามองออกไปด้านนอก มือใหญ่จับม่านจ้องตรงไป ยังโรงงานขนาดเล็กที่บัดนี้อัดแน่นด้วยผู้คน สตรีนางหนึ่งในชุดสีขาว ยืนอยู่ด้านหน้าเตาร้อน ไม่มีหระต่อความเหนียวยาก โชคดียังมีทหารที่ ประตูเมืองช่วยจัดระเบียบผู้คน นางยิ้มแย้มขณะตักอาหาร เอื้ออาทรต่อ ขอทานคนหนึ่งที่ยืนมือสกรปรกออกมาจับนางไว้

เขานั่งดูอยู่อย่างนั้น ชั่วขณะก็นึกถึงตอนที่นางเอาแต่ก้มหน้าใน งานเลี้ยงก่อนหน้านี้ แม้ว่าจะผ่านไปนานแล้วกลับนึกภาพได้อย่างชัดเจน

“เจ้าบอกว่ามีรายชื่อของนางอยู่ในกลุ่มผู้เข้าร่วมการคัดเลือกใช่ หรือไม่”

ชายชราที่นั่งอยู่ด้านหน้ารถม้าท่าทางมีเซ่ทั้งชายและหญิงก้มหน้า กระซิบตอบ “พะยะค่ะ รายชื่อของนางเพิ่มขึ้นมาหลังจากงานเลี้ยงใน วังหลวงพะยะค่ะ”

“ข้าอยากเห็นหน้าเจ้าสามนัก ดูซิว่าจะทำอะไร...” น้ำเสียงนั้นคล้าย เยาะหยันอยู่ในที ก่อนจะลดมานลง “สิ่งทหารประจำประตูเมืองดูแลความ เรียบร้อยเพิ่มขึ้น อีกไม่นานคงจะมีขุนนางเอาอย่างนางบ้าง สกุลอวีโชคติ มีบุตรสาวเช่นนี้ทั้งที่บิดาไร้ความสามารถ”

ฝ่ายนั้นคาดการณ์ไม่ผิดนัก เมื่อวีชีนแยมมีชื่อเสียงขึ้นมา ชุณนางอื่น

ก็เอาแบบอย่างบ้าง ให้นุตรสาวของพวกเธอมาแจกจ่ายอาหารแก่ชาวบ้าน ทั้งยังบริจาคของบางส่วนช่วยเหลือทางการในการบรรเทาทุกข์อีกด้วย คนต้นเรื่องเองก็นำข่าวสารที่เก็บเอาไว้ก่อนหน้านี้มาบริจาคด้วยเช่นเดียวกัน

แม้ว่าเรื่องนี้จะทำให้สกุลอวีมีชื่อเสียงอย่างมาก และอวีหยางเซินก็ได้รับคำเยินยอมากมาย แต่เขาก็ไม่อาจซ่อนความสงสัยเกี่ยวกับการกระทำของบุตรสาวได้ ก่อนหน้านี้อวีชีนแยมไม่เคยพูดเรื่องนี้เลย แต่นางกลับทำทันทีทันใด วันนี้เมื่อบุตรสาวกลับมาเขาจึงเรียกนางมาพบเป็นการส่วนตัว

“เจ้าคิดเรื่องพวกนี้ได้อย่างไร”

“เรียนท่านพ่อ ความจริงเป็นเพราะครั้งก่อนข้าได้รับจดหมายจากท่านพี่ ท่านพี่คาดเดาว่าปีนี้อาจจะหนวนานขอให้รักษาสุขภาพ ข้าเห็นว่าท่านพี่ไปอยู่ที่นั่นมาสองปีแล้ว ครั้งก่อนไม่เคยพูดเรื่องนี้ แต่ปีนี้กลับเตือนล่วงหน้า บางทีสถานการณ์อาจไม่ปกติ จึงนำความไปปรึกษาท่านแม่ เห็นว่าควรจะเริ่มกักตุนข้าวของเขาไว้สักหน่อย ถ้าไม่หนวก็ยังเก็บไว้ได้เจ้าคะ”

อวีหยางเซินพยักหน้า ถ้าเป็นคำเตือนจากบุตรชายก็น่าเชื่อถือจริงๆ เพราะตั้งแต่เลิกอวีหนานตงก็ฉลาดเฉลียวมาตลอด หากไม่ผิดพลาดดูก็ใส่ร้ายก็คงก้าวหน้าได้อีกมาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังอดตำหนิบุตรสาวไม่ได้

“เหตุใดรู้แล้วไม่บอกพ่อ แอบลักลอบทำเช่นนี้ได้อย่างไร”

บุตรสาวยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าบิดา ก้มหน้าเล็กน้อยด้วยท่าทางที่ได้รับการอบรม แล้วถามเสียงเรียบ “หากข้าบอกท่านพ่อแล้วจะเป็นอย่างไรเจ้าคะ”

“แน่นอนว่าพ่อย่อมต้องให้เจ้าเบิกเงินจากคลังไปจัดเตรียมอยู่แล้ว”

“นั่นสินะเจ้าคะ เพียงแต่ท่านพ่อจะให้ข้าเบิกจากใครเจ้าคะ สุหยิน

รองเป็นคนที่ใช้เงินอย่างประหยัด อีกทั้งนางไม่ได้มีความคิดกว้างไกลอย่าง
ท่านพ่อ เรื่องความคิดเห็นของท่านพี่อาจจะเป็นการคาดการณ์ผิด ใช้เงิน
ไปโดยเปล่าประโยชน์ แม้มีความหวังดีแต่กลับสายตาไม่ค่อยดี” วาจานี้จะ
กล่าวว่าตำหนิกี่ไม่ได้ และยังไม่อาจกล่าวว่าเป็นชมได้เช่นเดียวกัน

อวี๋หยางชื่นฟังแล้วกลับนั่งเสียบ นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวันก่อนซูหยินรอง
ของเขาเพิ่งบ่น...ปีก่อนไม่หนานอย่างนี้ ไม่คิดว่าปีนี้จะหนานมาก เลยไม่ทัน
ได้เตรียมเสียบยี่ไว้มากนัก...เห็นทีว่าคำกล่าวของบุตรสาวจะเป็นจริง

อวี๋ซินเยว่เห็นบิดานั่งเสียบไปเช่นนั้นก็เอ่ยต่อ “ตอนนั้นเข้าไปปรึกษา
ท่านแม่ ท่านแม่กล่าวว่าเตรียมตัวเอาไว้ย่อมดีกว่า ที่ผ่านมามีท่านแม่ก็ทำ
เช่นนั้น ก่อนเข้าฤดูหนาวต้องเตรียมทุกอย่างไว้ให้พร้อม ทั้งเสื้อผ้า อาหาร
พืน กระทั่งน้ำมันตะเกียง ถึงเวลาบ้านเราอบอุ่นได้กินข้าวราคาถูกลงกว่า
บ้านอื่น ข้าเชื่อคำท่านแม่ ทั้งไม่อาจรบกวนท่านพ่อ ลำพังข้าพขามีเงินสำรอง
อยู่บ้าง ก็เลยเอาไปซื้อข้าวเก็บไว้ล่วงหน้า ดีที่ท่านพี่คาดการณ์ไว้ไม่ผิด”

เมื่อเห็นว่าบุตรสาวรู้ความเช่นนี้ ได้ทำอวี๋ก็พยักหน้าด้วยความพอใจ
“เจ้าไปพักผ่อนเถิด เพียงแต่วันพรุ่งขอให้พาน้องสาวของเจ้าไปด้วย นาง
ควรเรียนรู้จากเจ้าให้มาก”

หญิงสาวก้มหน้ารับคำบิดาแล้วเดินออกจากห้องหนังสือไป ขณะที่
บิดานั่งทบทวนเรื่องที่บุตรสาวกล่าว ต่อให้เขาตาบอดแค่วันนี้ก็ต้องเข้าใจว่า
เรื่องที่อวี๋ซินเยว่กล่าวนั้นไม่ผิด หากเขาได้ยื่นคำคาดการณ์ของบุตรชาย
เรื่องอากาศอาจจะหนาวกว่าปกติ เขาจะเชื่อหรือไม่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงซูหยิน
รองที่จะกล่าวว่าตระหนักก็ไม่ได้ นางใช้เงินซื้อเครื่องประดับอย่างมือเติบ แต่
กลับไม่เต็มใจจะจ่ายเงินเพื่อของใช้ที่จำเป็นล่วงหน้า ต่อให้พูดเรื่องนี้ก็ย่อม
มองว่าไร้สาระ กล่อมเขาให้ปฏิเสธบุตรสาวแน่

ในทางกลับกัน ซูหยินใหญ่อย่างสุขุ่ยเยว่ซึ่งดูแลจวนดีมาตลอด ตอน
นี้ภาพของพวกนางยิ่งชัดเจนขึ้น แต่ความโกรธที่ครั้งหนึ่งนางเคยทำให้อนุ
ต้องแค้นบุตรไม่อาจลบล้างได้ง่ายนัก เขาคิดหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้นโดยไม่

รู้ตัวแม่แต่น้อยว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่อวี๋ซินแหย่วางแผนไว้

หญิงสาวที่เพิ่งออกมาจากห้องหนังสือของบิดามีรอยยิ้มบนใบหน้าเล็กน้อย เดิมทีเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพี่ชาย ทั้งไม่ได้เป็นความตั้งใจของมารดา แต่เป็นเพราะชีวิตสองชาติที่ผ่านมาของนางต่างหาก ชาติแรกเมื่อเกิดภยันนาวสกุลอวี๋ก็ทำอะไรไม่ทันแล้ว ชาติที่สองนางขอให้บิดากักตุนเสบียงเอาไว้ แต่ฮุยหนิงรองกลับบอกปัดอย่างไร้เยื่อใย กล่าวว่านางคิดมากเกินไป ชาตินี้นางจึงต้องลงมือเอง

จดหมายที่ส่งให้พี่ชายครั้งก่อนก็เตือนเขาถึงภยันนาวที่กำลังจะเกิดขึ้น ตอกย้ำอย่างชัดเจนว่าต้องเตรียมตัวอย่างไร เวลานี้พี่ชายคงกำลังสร้างผลงานครั้งใหญ่อย่างแน่นอน อีกทั้งความดีครั้งนี้ย่อมมิได้สร้างเพียงระลอกคลื่นในใจบิดาเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อไปถึงคนที่อยู่เบื้องบนด้วยเช่นกัน

สาม รางวัลของผู้ทำความดี

อวี๋จิ้นหนิงเป็นบุตรสาวคนที่สามที่เกิดจากสูญหยินรอง อายุสิบหกปี ทั้งยังเป็นบุตรสาวที่บิดาเอ็นดูรักใคร่ พื้นฐานไม่ได้เลวร้ายนัก คิดเพียงว่ามีนิสัยช่างเลือกเหมือนมารดา ทั้งเลือกคนและเลือกงาน ตอนที่ไต้ยิ่นบิดากล่าวว่านางจะต้องมาแจกอาหารกับพี่สาวก็แสดงท่าทีอึดอัด

อากาศด้านนอกหนาวเหน็บ ไหนจะมีคนจรขอทานอีกมากมายที่นางไม่อยากจะยุ่งด้วย แต่มารดาก็กล่อมว่าหากนางไม่มาแล้วชื่อเสียงดั่งมัททั้งหมดก็จะเป็นของพี่สาว แม้แต่ความรักของบิดาก็อาจจะถูกพี่สาวแย่งชิงไปจนหมด สุดท้ายนางถึงต้องจำใจออกมาจนได้

ขณะที่พี่สาวยังคงทำหน้าที่ของตนเหมือนเดิม เวลานั้นนอกจากสกุลอวี๋แล้ว ก็เห็นได้ชัดว่าขุนนางอื่นเริ่มออกมาตั้งโต๊ะแจกอาหารเช่นเดียวกัน ประตู่เมืองก็เปิดเพื่อแจกจ่ายอาหารให้แก่คนที่อยู่นอกกำแพงเมือง ทางการสร้างที่พักขึ้นชั่วคราวโดยรวมพวกเขาไว้ในสถานที่เดียวกัน จากนั้นก็รับสมัครงานเพื่อแลกกับอาหารหรือเงิน

ก่อนหน้านั้นแม้จะมีทหารมาช่วยดูแล แต่จำนวนคนก็เพิ่มขึ้นทุกวัน

จากการบอกปากต่อปาก อวีชินเยว่เลยใช้วิธีการจ้างคนทำงาน ขอบทานหรือชายหนุ่มที่มีรูปร่างแข็งแรงก็ให้ความคุ้มครองคนเข้าแถว คนเหล่านี้คุ้นเคยกับวิธีการกำกับดูแลพวกตัวเองมากกว่าอาหาร เมื่อทำงานแล้วก็แลกข้าวสารกลับไป ซึ่งเวลานี้ข้าวสารมีค่ากว่าเงินค่าแรงที่ไม่อาจซื้อแม่แต่ปลายข้าวได้ด้วยซ้ำ

วิธีการเช่นนี้ของอวีชินเยว่ถูกนำไปใช้กับชาวบ้านที่อยู่นอกกำแพงเมืองด้วยเช่นกัน จะดีกว่าถ้าพวกเขาควบคุมตนเอง เมื่อเบาแรงทหารแล้วสถานการณ์ก็กลับสู่ความสงบอย่างรวดเร็ว ทุกคนคาดเดาได้ว่าผู้ที่มีผลงานมากที่สุดใญ่ยามนี้ก็คือบุตรสาวสกุลอวีผู้นี้เอง

“หนาวจะตาย” อวีจินหนิงบ่นกับพี่สาว “พวกเราให้บ่าวทำงานไปไม่ได้หรือเจ้าคะ”

ผู้เป็นพี่สาวรู้นิสัยของน้องสาวต่างมารดาผู้นั้นเป็นอย่างดี เดิมทีที่บิดาบอกให้พาอิกฝ่ายมาก็คิดแต่แรกแล้วว่า จะต้องออกอาการเช่นนี้ แต่นางก็ยังกล่าวออกมาอย่างใจเย็น

“ท่านพ่อให้เจ้าออกมาเรียนรู้อะไรที่จะช่วยเหลือชาวบ้าน เจ้าสวมผ้าขนสัตว์หนาหุ้มไปทั้งตัวยังหนาวเช่นนี้ ชาวบ้านทั่วไปสวมเสื้อแค่สองชั้นเท่านั้น จะทรมาณขนาดไหน ลูกขึ้นมาทำงานเถิด ทั่วบริเวณนี้ไม่มีใครหนาวน้อยกว่าเจ้าหรอก”

ผู้คนที่มารอรับอาหารมองหญิงสาวคนนั้น นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้พบนาง ฝ่ายนั้นสวมผ้าขนสัตว์หนาหุ้มตั้งแต่คอจนถึงข้อเท้าแต่กลับบ่นว่าหนาวจนไม่ยอมทำงาน พวกเขาต่างหากที่ทรมาณกว่าจึงนึกไม่พอใจ ทว่าเห็นแก่อวีชินเยว่ที่แจกข้าวมาตั้งแต่แรก นางสวมเสื้อผ้าไม่หนาเท่า น้องสาวจนใบหน้าแดงก่ำเพราะความเย็น แต่ก็ยังตักใจทำให้พวกเขาโดยไม่หยุดพัก

ความแตกต่างระหว่างสองพี่น้องเป็นข้อเปรียบเทียบที่ชัดเจนเกินไป เดิมทีเรื่องนี้อาจทำให้สกุลอวีเสียหาย แต่อวีชินเยว่ไม่สนใจ เพราะนางก็ไม่

ได้ต้องการสร้างชื่อเสียงให้น้องสาวต่างมารดาอยู่แล้ว ยิ่งเปรียบเทียบก็ยิ่งทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนมากขึ้นว่าการเลี้ยงดูบุตรสาวของสุหยนิใหญ่กับสุหยนิรอนั้นแตกต่างกันอย่างไร

เมื่อวีจินหญิงได้ฟังพี่สาวพูดก็มองออกไปรอบๆ เห็นว่าบุตรสาวขุนนางส่วนใหญ่ล้วนลุกขึ้นตักอาหารให้คนยากจนเหล่านั้น มารดาอย่างลั้งกำชับไว้ว่าไม่ควรให้พี่สาวได้หน้าเพียงคนเดียว นางจึงกัดฟันลุกขึ้นคว้ากระบวยมาตักโจ๊ก แต่ก็ตักค่อนข้างน้อย สาวใช้ข้างกายพยายามบอกนางแล้วก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งคนที่มารอเริ่มไม่พอใจ

“นี่คุณหนู เจ้าช่วยตักให้เต็มกระบวยได้หรือไม่ น้อยเช่นนี้จะกินอ้อมได้อย่างไร” หญิงสาววัยกลางคนท่าทางเอาเรื่องคนหนึ่งกล่าวขึ้นมา ในชามที่นางเอามานั้นมีโจ๊กอยู่ไม่ถึงครึ่งถ้วยซ้ำ

คนฟังกลับกลอกตา “อากาศหนาวจนเจ้าจะอดตายอยู่แล้ว แค่กินให้พออยู่รอด คิดถึงคนที่เขาต่อแถวอยู่ข้างหลังเจ้าบ้าง ถ้าข้าตักให้เจ้ากินจนอ้อม คนข้างหลังก็อดกินนะสิ”

“แต่ทุกวันพี่สาวท่านตักให้เต็มกระบวย”

“แต่วันนี้ข้าเป็นคนตัก จะกินหรือไม่กิน หากไม่กินก็รีบออกไป” นางไล่อย่างไม่ใส่ใจ

แต่กลายเป็นว่าทำให้คนที่ได้โจ๊กไปก่อนหน้านั้นไม่พอใจเช่นเดียวกัน พวกเขาทั้งหมดทั้งหิว แต่ยามนี้เพิ่มความโมโหเข้ามาด้วย ไม่รู้ว่าใครในกลุ่มขึ้นเอ่ยขึ้น

“คุณหนูรอนอวีมีจิตใจดี เหตุใดถึงมีน้องสาวที่ไม่สนความเป็นความตายของคนอื่นเช่นนี้เล่า”

อีกเสียงกลับตอบ “ได้ยินว่านางเป็นแค่บุตรสาวของสุหยนิรอน ต้นไม้ปลูกในดินเดียวกัน แต่เพราะเป็นคนละสายพันธุ์ จะให้เติบโตงามเหมือนกันได้อย่างไร”

คำกล่าวเปรียบเทียบเช่นนี้ทำให้คนอื่นเอาไปพูดกันสนุกปาก เป็นที่

วิพากษ์วิจารณ์ไปจนถึงบรรดาขุนนางที่กำลังแจกอาหารแกวนั้นเช่นเดียวกัน

อวีซินเยว่ที่ตักอาหารอยู่อีกด้านคล้ายไม่สนใจ แต่พอเห็นว่ามีคนมากเข้าก็สอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ครั้นได้ยินว่าน้องสาวตักอาหารให้เพียงครึ่งกระบวย ก็ขอให้คนเหล่านั้นมาตั้งแถวอีกครั้งก่อนจะเติมโจ๊กในถ้วยชามของพวกเขาจนเต็ม

“น้องสาวข้ายังเด็กนัก พวกท่านอย่าได้กลัวเลย สกุกอวีเตรียมอาหารเอาไว้มากมาย เพียงพอให้ทุกท่านอิ่มท้องแน่นอน” น้ำเสียงของนางเหมือนกระแสน้ำอุ่นท่ามกลางความเห็บหนาว ทำให้สถานการณ์นั้นสงบลงอย่างรวดเร็ว

เช่นนี้จึงทำให้ข้อเปรียบเทียบยิ่งมากขึ้น บุตรสาวสุหยินเอกเป็นเช่นนี้ บุตรสาวสุหยินรองกลับเป็นเช่นนั้น คุณค่าย่อมต่างกัน สุดท้ายอวีจินหนึ่งไม่อาจทนสายตาและคำวิพากษ์วิจารณ์ได้จึงกลับจวนสกุกอวีทันที นางจะฟ้องมารดาว่าถูกพี่รองรังแก

อวีซินเยว่แจกอาหารจนหมดแล้วยังมีบางส่วนที่เหลือแจกให้ทหารที่เข้ามาช่วยดูแลความสงบด้วย อาหารของสกุกอวีไม่แฉะ ไม่ใช่แค่โจ๊กข้าวฟ่างที่ไร้รสชาติ แต่นับว่าเป็นอาหารที่ดีอย่างหนึ่ง ทั้งอร่อยและอิ่มท้อง แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลากลางวันแล้ว อาหารก็ยังถูกอุ่นอยู่บนเตา ทหารยามชอบอาหารที่สกุกอวีทำมากกว่าที่ไปซื้อกินเสียอีก

ตอนที่กำลังเก็บของมีคุณหนูหลายคนเข้ามาพูดคุยกับนาง ตอนนั้นชื่อเสียงของอวีซินเยว่ค่อนข้างดี การทำความรู้จักสนิทสนมกับนางนับว่าไม่แฉะ หลายคนก็คุ้นเคยกันมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่ท่ามกลางคนเหล่านั้นยังมีหญิงสาวนางหนึ่งที่คุ้นเคยแต่ก็ไม่เคยได้พบมาก่อนในชาตินี้ด้วย

“คุณหนูเฉียว” เพราะแม่ทัพเฉียวมีตำแหน่งสูงกว่าบิดา อวีซินเยว่จึงพูดกับเฉียวอยู่หลินด้วยท่าที่เกรงใจเล็กน้อย

ในนิยามนี้อีกฝ่ายเป็นเพียงหญิงสาวแรกจูนวัยสิบเจ็ดปีที่มีความงาม
แต่แวตาทืดเห็นม เพราะครอบครัวอาศัยอยู่ที่ชายแดน พออายุสิบสาม
นางก็จับดาบ อายุสิบห้าเริ่มติดตามบิดาออกไปสนามรบ พออายุสิบเจ็ดก็
มีส่วนช่วยเหลือบิดาในสงครามอย่างมาก จึงมีความแข็งแกร่งป็นอยู่ใน
ความงามด้วย

“ได้ยินชื่อเสียงของคุณหนูรองสกุลอวีมานาน เพิ่งเคยได้พบเป็น
ครั้งแรก”

“ข้าเองก็ได้ยินชื่อเสียงและความกล้าหาญของคุณหนูเฉียวมานาน
เช่นกัน ในใจคิดแต่อยากจะขอคุณสกุลเฉียวที่ช่วยปกป้องบ้านเมือง
เสมอมา” ถ้อยคำที่เอื่อยอ่อนหวาน ไม่อาจรู้ได้เลยว่าที่จริงแล้วพวกนางเคย
มีเรื่องบาดหมางเพราะความรักมาก่อน

เฉียวซู่หลินเคยได้ยินชื่อของอวีซินเยว่มานานแล้ว กล่าวได้ว่า
อีกฝ่ายเป็นหนามที่ทิ่มแทงใจอยู่เสมอ คนมักกล่าวว่อวีซินเยว่เป็นสตรี
โฉมงาม คุณสมบัติของสตรีในท้องถิ่นล้วนมีครบถ้วน เดิมทีนางมั่นใจ
ในความงามของตน บัดนี้เมื่อได้พบอีกฝ่ายใกล้ๆ ก็บังเกิดความริษยาขึ้น
มาอย่างห้ามไม่อยู่

สตรีที่มีความงามเช่นนี้เหมือนไม่มีอยู่จริง โครงหน้า ผิวพรรณ
แม้แต่เส้นผมก็ไร้ที่ติ ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดองค์ชายสามจึงไม่อาจ
ตัดใจจากอีกฝ่ายได้ ทว่านางก็ทะเลาะงอนเพราะเป็นชายนอกที่เขาขอสมรส
พระราชทาน บิดาของนางคือแม่ทัพใหญ่ที่มีอำนาจ สตรีตรงหน้าแม้มีความ
งามก็เท่านั้น

รอยยิ้มหยันปรากฏที่มุมปาก “ข้าเองก็ชื่นชมคุณหนูรองสกุลอวี
เช่นกัน ท่านอยู่ในเมืองหลวงสุขสบายไม่เคยได้ออกรบอย่างข้า เดิมทีคิดว่า
ท่านคงไม่รู้ว่าความยากลำบากของผู้คนเป็นอย่างไร ถ้าท่านได้เห็นว่า
ชาวบ้านที่อยู่ชายแดนทุกข์ยากอย่างไรก็นับว่าคนทางนี้โชคดีนัก ตอน
นี้เห็นท่านนำเศษเงินเล็กน้อยของสกุลอวีมาช่วยเหลือผู้คนแล้วก็ย่อมนับถือ”

อวีซินเยว่เงยหน้า รู้ดีว่าเสี่ยวฮุยหลินทั้งริษยาและร้ายกาจ หากจะมีเพิ่มเติมก็คือความโหดเหี้ยมไร้ใจ เห็นเลือดเนื้อและชีวิตคนเป็นเพียงของเล่นสนุกเท่านั้น

“ความทุกข์ยากของชาวบ้านที่ชายแดนกับเมืองหลวงนั้นแตกต่างกัน แต่ล้วนมีสิ่งหนึ่งเหมือนกันก็คือพวกเขาดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด ความรู้สึกที่ว่าพรุ่งนี้จะกินอะไรก็ยังไม่รู้ล้วนเหมือนกัน ไม่ว่าสาเหตุจะเป็นเพราะสงคราม ความยากจน หรือภัยพิบัติอื่นใดก็ตาม จะกล่าวว่าทางนั้นลำบากกว่าทางนี้ ทางนี้โชคดีกว่าทางนั้นคงไม่ได้ เพราะข้าเชื่อว่าคนที่กำลังอดทนอยู่นอกกำแพงเมืองคงไม่ยินดี”

หญิงสาวก้มศีรษะเล็กน้อยหลังกล่าวจบแล้วก็จากไป ทิ้งไว้เพียงท่าทีไม่พอใจของเสี่ยวฮุยหลินเท่านั้น และการตอบโต้ระหว่างพวกนางก็ถูกนำไปรายงานทั้งองค์ชายสามที่สั่งให้คนจับตาเสี่ยวฮุยหลินเอาไว้ รวมถึงบุรุษที่ประทับในห้องทรงพระอักษรที่กำลังสนใจใคร่รู้เรื่องของสตรีวัยคราวลูกคนนั้น

เรื่องของอวีจินหนึ่งถึงฮูฮุยนิรอรแล้วและได้เท้าอวีก็รู้ด้วย แต่แทนที่จะตำหนิคุณหนูรองอย่างฮูฮุยนิรอรต้องการ เสี่ยวฮุยกล่าวว่าได้เท้าอวีเรียกทั้งฮูฮุยนิรอรและคุณหนูสามเข้าไปตำหนิในห้องหนังสือ สุดท้ายคุณหนูสามก็ร้องไห้กลับออกมา คืนนั้นอวีหยางเซ็นจึงไปค้างที่เรือนของอนุคนหนึ่งแทน

อวีซินเยว่ไม่แปลกใจ เพราะเมื่อเขาส่งบุตรสาวคนเล็กให้ติดตามนางไป ครั้งนี้ยังให้คนสนิทของตนไปช่วยตรวจสอบความเร็วเรียบร้อยด้วย เหตุการณ์ที่แท้จริงเป็นอย่างไรเกรงว่าเขาจะรู้ก่อนที่ฮูฮุยนิรอรจะฟ้องแล้ว หากว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายในจวนสกุลอวีก็แล้วไปเถิด เขาอาจแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ แต่เรื่องนี้กลับเกิดขึ้นด้านนอกซึ่งมีคนจำนวนมาก ย่อมส่งผลเสียอย่างร้ายแรงต่อชื่อเสียงสกุลอวี

ก่อนหน้านี้เขาก็เริ่มคิดเรื่องการดูแลจนของสูญหายนองแล้ว เมื่อเห็นว่าแม้แต่บุตรสาวนางก็จัดการไม่ได้ เกรงว่าในใจของบิดาอาจอยากเปลี่ยนแปลง แต่ถึงอย่างนั้นอวีซินเยวก็ไม่มีใจนัก เพราะสองชาติก่อนหน้านั้นแม้ว่าสูญหายนองจะดูแลจนได้ไม่ค่อยดี บิดาก็ยังปล่อยให้ผ่านเสมอ ในชาตินี้เขาอาจจะแก้งลับตาข้างลิมตาข้าง แล้วคิดว่าในอนาคตนางอาจจะเปลี่ยนแปลงบางอย่างได้

หญิงสาวไม่คาดหวังในตัวของบิดา นางไม่กล้าฝากชีวิตของตนไว้ในมือของใครอีกแล้ว ทั้งหมดล้วนต้องกระทำด้วยตัวเองเท่านั้น หากอยากให้มีมารดา กลับมามีอำนาจอีกครั้งก็ต้องลงมือทำเอง

“ที่ข้าให้เจ้าจัดการ...เรียบร้อยดีหรือไม่”

“เจ้าคะคุณหนู” เสี่ยวชู่พยักหน้ารับ แม่นางจะรู้สึกว่าคุณหนูมีบางอย่างแปลกไป แต่ดูเหมือนจะดีกว่าสถานการณ์ที่ต้องตกเป็นรองสูญหายนอง และคุณหนูสาม ไม่ว่าภายหน้าคุณหนูจะเลือกเส้นทางอย่างไรก็คงเอาตัวรอดได้อย่างแน่นอน

“เจ้าเอาถ่านกับน้ำมันตะเกียงไปส่งให้ท่านแม่ที่เรือนหลัง บอกนางว่าใช้ได้สบายใจ ข้าซื้อเตรียมเอาไว้หมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องตระหนี่ อากาศหนาวเช่นนี้หากนางตระหนี่มากเกินไปจะไม่สบายเอาได้” น้ำเสียงยามกล่าวถึงมารดานั้นเต็มไปด้วยความห่วงใย

ในชีวิตแรกของนาง สูหายนองแทบไม่ส่งถ่านไปที่เรือนเล็กด้านหลังเลย คนในเรือนนอนรวมกันในห้องเดียว ไม่กล้าจุดเตาไฟมากนัก กลางวันก็อาศัยตากแดด แต่อากาศโหดร้าย ผลก็คือมารดาของนางล้มป่วยจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด หลังจากนั้นก็อ่อนแอเรื้อรัง พอชาติที่สองนางแบ่งถ่านให้มารดา หวังว่าจะขอให้บิดาเพิ่มถ่านส่วนของตน แต่คำขอที่เรียบง่ายเมื่อผ่านปากของสูญหายนองก็กลายเป็นเรื่องน่าตำหนิ ร่องรอยบาดหมางระหว่างบิดากับบุตรสาวก็ขยายใหญ่ขึ้น

ครั้งนี้อวีซินเยวไม่ร้องขอจากใครอีกแล้ว นางใช้เงินจำนวนมากเพื่อ

เตรียมตัวเรื่องนี้มานาน ถ่านทั้งหมดมีมากพอจะใช้สำหรับหนึ่งครอบครัว ในฤดูหนาวที่ยาวนาน

ระหว่างที่รอผลการทำงานของเสี่ยวซูยั้นนางยังคงใช้ชีวิตตามปกติ ตื่นเช้าไปแจกอาหาร ยามนี้สถานการณ์เริ่มดีขึ้นแล้ว แต่อากาศหนาวก็ยังไม่ทุเลา ในทางกลับกัน แม้จะมีคนมาแจกอาหารมากขึ้น แต่จำนวนคนที่มารับอาหารก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน ในที่สุดได้ข่าวว่าพบความผิดปกติว่าถ่าน ที่ใช้ในครัวเรือนของพวกเขาไม่พอ เดิมทีพ่อบ้านไม่กล้าพูดเรื่องนี้ แต่เมื่อจำนวนถ่านน้อยลงเรื่อยๆ เขาก็รายงานได้ให้อู่วิว่าจวนสกุลอู่วิว่าจำเป็นต้องซื้อถ่านเพิ่ม พวกเขาอาจมีถ่านไม่พอสำหรับเพิ่มความอบอุ่นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า แต่ราคาถ่านก็พุ่งขึ้นเป็นสามเท่าตัวจากราคาปกติ

ได้ให้อู่วิว่าสอบถามพ่อบ้านเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น จนกระทั่งได้รู้ว่ ฐูหยินรองสั่งซื้อถ่านไว้ก่อนที่ฤดูหนาวจะมาถึง แต่คุณหนูสามกลับนำถ่านจำนวนมากไปจุดเพื่อให้เสื้อผ้าของตนอุ่นขึ้น รวมถึงใส่เครื่องหอมเอาไว้ในกองถ่านเพื่อให้เสื้อผ้าทั้งหมดมีกลิ่นหอม การผลาญถ่านจำนวนมากไปกับการกระทำนี้ทำให้มีถ่านไม่เพียงพอที่จะใช้ตลอดฤดูหนาว

ฐูหยินรองกลัวว่าจะถูกนายท่านตำหนิ แทนที่จะเสียเงินเพื่อซื้อถ่านเพิ่ม กลับเลือกลดปริมาณการใช้ถ่านของเรือนอื่นเล็กน้อย และยังใช้ฟืนแทนถ่าน ทำให้คนทั้งจวนเดือดร้อน มีเพียงห้องของนายท่านเท่านั้นที่นางไม่กล้าลดการส่งถ่านลง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้นายท่านอู่วิว่าไม่พอใจอย่างหนัก เขาเดินไปที่เรือนของอนุ เพราะมีบุตรชายที่ยังเด็กคนหนึ่ง เมื่อไม่รู้ว่าบุตรชายคนโต จะกลับมาที่เมืองหลวงได้อีกหรือไม่ บุตรชายคนนี้ของนางจึงเป็นความหวังของเขา ทางฝ่ายนั้นก็ร้องไห้กล่าวว่าขอเบิกถ่านไปแล้วแต่กลับไม่ได้ ยังถูกตำหนิกลับมาว่าใช้ถ่านมากเกินไป

“นายท่าน ข้าแค่กลัวว่าหนานซานของข้าจะหนาวเกินไป เขาเพิ่งอายุห้าขวบเท่านั้น จะอดทนต่อความหนาวรุนแรงในปีนี้ได้ยังไงไรเจ้าคะ” อนุหมาผู้นี้อายุเพิ่งจะครบยี่สิบสองปีเท่านั้น จึงยังดูอ่อนเยาว์และออกด้ออันเพียงเสียน้ำตาลเล็กน้อยสามก็ใจอ่อนแล้ว ไหนจะบุตรชายที่เดินหน้าแดงก่ำเหมือนถูกความหนาวกัดเข้ามาอีก

หลายเรื่องสะสมมากขึ้น ยามนี้เขาเหมือนจะสิ้นสุดความอดทนทุกขณะแล้ว แต่ว่าต่อให้เบิกเงินไปซื้อถ่านก็ยังไม่แน่ว่าจะซื้อได้ ไม่รู้ว่ายังมีถ่านเหลือมาถึงมือพวกเขาหรือไม่

ซูหยินรองลูกสามี่เรียกไปดำเนินพร้อมบุตรสาวจวนร้องไห้ บอกว่าบุตรสาวไร่เตียงสา ไม่รู้ไปได้ยินจากที่ไหนว่าหากจุดเตาทำความร้อนให้เสื้อผ้าในฤดูหนาวและเพิ่มเครื่องหอมเข้าไปในเตาไฟ จะทำให้เสื้อผ้ามีกลิ่นหอมและอุ่นขึ้น พอลองทำแล้วเห็นว่าดีก็เลยทำทุกชุดโดยไม่ทันคิดว่าจะทำให้สิ้นเปลือง

สุดท้ายก็แก้ปัญหาไม่ได้ แต่อวี๋ซินเยว่กลับปรากฏตัวพร้อมด้วยถ่านจำนวนหนึ่ง “ท่านพ่อ ระหว่างที่ยังหาซื้อถ่านไม่ได้ก็นำของพวกนี้ไปใช้ก่อนเถิดเจ้าคะ ข้าให้คนยกบางส่วนไปที่เรือนเล็กของอนุหมาแล้ว เรือนของข้ายังพอมีเหลืออยู่ ถ้าไม่พอก็ให้นางมาเบิกเพิ่มกับข้าได้”

“เจ้าไปเอาถ่านพวกนี้มาจากไหน” ท่ามกลางปัญหามากมายเขารู้สึกว่าบุตรสาวคนรองแก้ปัญหาได้อีกแล้ว

“ข้าเคยช่วยท่านแม่จัดการเรื่องซื้อถ่านมาก่อนเจ้าคะ พอเห็นว่าปีนี้อากาศจะหนาวว่าปกติ แต่ซูหยินรองกลับซื้อถ่านเหมือนปีก่อนที่อากาศค่อนข้างอุ่น ก็เลยคิดว่าอาจจะแก้ปัญหาได้ เลยใช้เงินตัวเองซื้อถ่านเตรียมเก็บไว้ หากไม่ได้ใช้ก็ยังเก็บไว้สำหรับปีหน้าได้ ไม่คิดว่าจะเกิดปัญหาขึ้นมาจริงๆ”

นางเว่นจิงหะเล็กน้อยแล้วเอ่ยต่อ “แต่ละปีอากาศจะหนาวไม่เท่ากัน

ทุกปีท่านแม่จะซื้อถ่านเกินกว่าที่ต้องใช้เพื่อเอาไว้สำรอง ถ้าใช้ไม่หมดก็จะเป็นของสำรองในปีต่อไป สองปีก่อนอากาศยังอุ่น ของสำรองจากปีก่อนยังพอใช้เลยไม่ต้องซื้อถ่านเพิ่ม สุทธินรองอาจจะไม่รู้เรื่องนี้เจ้าคะ”

สุทธินรองรู้ว่านางโดนตำหนิอีกครั้ง ตั้งแต่เรื่องข้าวไปจนถึงเรื่องถ่าน “ข้าไม่เห็นว่าคุณสุทธินรองใหญ่จตรายละเอียดส่วนนี้เอาไว้ แต่ถ้าคุณหนูรองรู้แล้วเหตุใดไม่บอกข้าเล่า ข้าจะได้เตรียมการทัน”

“ใช่แล้ว” อวีจिनหนึ่งเอ่ยสนับสนุนมารดา “พี่รองรู้แต่ไม่พูด คงจะรอให้บ้านเราเกิดปัญหาขึ้นมาก่อน”

อวีจिनเยว่กลับยิ้มพลาถอนหายใจ “ไม่ใช่ข้าไม่พูด แต่คิดว่าพ่อบ้านน่าจะแจ้งท่านแล้ว แต่รู้อีกทีท่านก็สั่งของทั้งหมดไปแล้ว ไม่ใช่ข้าพยายามจะเตือนท่านแล้วหรือว่าควรจะสั่งเพิ่มเพราะปีนี้อาจจะหนาว หรือตอนที่เริ่มเกิดภัยหนาวท่านไม่คิดหรือว่าควรจะรีบซื้อถ่านเพิ่ม”

คำถามนี้ทำให้สุทธินรองไม่แน่ใจ แต่อวีจिनหนึ่งกลับเถียง “ถ้าพี่รองเตือนแล้วท่านแม่ก็ต้องซื้อถ่านเพิ่มสิ”

“ถามใจเจ้าเถิดว่าข้าพูดไปสืบคำสุทธินรองฟังข้าถึงครึ่งคำหรือไม่ อะไรที่ข้าบอกท่านแม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อนล้วนถูกปิดตงไปว่านางไม่ใช่ท่านแม่ของข้ามิใช่หรือ” นางได้ยินจนชินชาแล้ว ความจริงอวีจिनเยว่เคยเตือนสุทธินรองในชาติก่อน แต่ฝ่ายนั้นไม่ยินดีจะรับฟัง มาครั้งนี้นางก็ไม่เตือนอีก จะเตือนหรือไม่เตือนฟานจิ้นลี่ก็ได้ใส่ใจที่จะจำเช่นกัน

“พอได้แล้ว” ใต้เท้าอวีจิดำหนิบุตรสาวคนเล็ก ก่อนจะหันไปถามพ่อบ้าน “ที่คุณหนูรองพูดจริงหรือไม่”

“ล้วนเป็นความจริงขอรับ ข้าน้อยเคยบอกสุทธินรองแล้วว่าควรระวังถ่านสำรองไว้บ้าง เพราะของเก่ามีไม่มากนัก แต่...” เขาไม่กล้ากล่าวต่อ แต่เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องปิดความผิดให้พ้นตัวไปเสียก่อน

อวีหยางเซ็นรู้สึกได้ทันทีว่าก่อนหน้านี้เขาไม่ค่อยได้ใส่ใจเรื่องในจวนมากนัก แต่ยามนี้ถึงได้รู้ว่าสุทธินรองล้วนต่อต้านสิ่งที่สุทธินรองใหญ่ทำ ไม่รู้

ว่าเพราะโง่เขลาหรือซี้เกียจ พอเริ่มเข้าฤดูหนาวปัญหาที่เคยหมักหมมเอาไว้
ถึงได้ส่งกลิ่นออกมาเช่นนี้

ในทางกลับกันก็ยิ่งได้เห็นว่ามีชีวิตอยู่ดูแลได้ดี ทั้งเตรียมพร้อมและ
มีเมตตา กระทั่งเรื่องถ่านก็ยังส่งไปให้เรือเหล็กของอนุหมา ไทน์จะซื้อเสียง
ของนางในยามนี้อีก หากไม่กล่าวว่ามันเป็นเพราะการสั่งสอนของซูหยินใหญ่
ก็ไม่ได้อีก

ในที่สุดนายท่านอวีก็โบกมือ “ซูหยินรองขาดประสพการณ์ ไม่เคย
ดูแลเรือมาก่อนย่อมบกพร่องไปบ้าง เช่นนั้นหลังจากนี้ยกหน้าที่ดูแลเรือ
ทั้งหมดให้คุณหนูรองไปก่อน เจ้าก็เรียนรู้จากชินเยว่แล้วกัน” ก่อนจะหัน
ไปเอ่ยกับบุตรสาวคนรอง “อีกทั้งเห็นแก่เจ้า...ช่วงนี้เจ้าช่วยเหลือพ่อได้มาก
เพิ่มเงินรายเดือนให้คุณหนูรองด้วย”

ฟานจินลี้ตกใจ แม้นายท่านจะไม่ได้กล่าวว่าไม่ให้นางทำหน้าที่นี้อีก
แต่เกรงว่าเมื่อเนื้อเข้าปากเสียแล้วให้ตายก็คงไม่ยอมคายออกมา